

Niejska Biblioteka Publiczna
w Białej Podlaskiej
DZIAŁ INFORMACJI, BIBLIOGRAFII

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

I WIEDZY O REGIONIE
ul. Warszawska 12a
21-500 Biała Podlaska
tel. (088) 843-61-11

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXIV

Sierpień - Wrzesień 2005

Nr 8-9

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA - 08-100 SIEDLCE - PIŁSUDSKIEGO 62

TELEFON (025) 640-70-56; FAX (025) 644-87-44

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXIV

Sierpień - Wrzesień 2005

Nr 8-9

STOLICA APOSTOLSKA

WIĘŻ Z CHRYSYTEM FUNDAMENTEM WASZEGO ŻYCIA I APOSTOLATU

Spotkanie z duchowieństwem diecezji rzymskiej w bazylice św. Jana na Lateranie

13 maja Benedykt XVI udał się do Pałacu Laterańskiego, w którym mieszczą się m.in. urzędy wikariatu rzymskiego, i spotkał się z ich pracownikami, a następnie w bazylice św. Jana – z duchowieństwem diecezji. Obecni byli biskupi pomocniczy, wszyscy proboszczowie 333 parafii Wiecznego Miasta, prefekci 36 prefektur, na które podzielona jest diecezja, liczni kapłani oraz diakoni stali. Ojca Świętego powitał kardynał wikariusz Rzymu Camillo Ruini. Benedykt XVI wygłosił przemówienie. Wyraził w nim uznanie dla Kościoła w Rzymie, który «jest głęboko zjednoczony, pełen życia i wielkiego zapału». Odczytał też komunikat Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, informujący o papieskiej dyspensie, która umożliwi natychmiastowe rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego Jana Pawła II. Zgromadzeni przyjęli tę wiadomość długimi oklaskami.

Drodzy Kapłani i Diakoni, którzy pełnicie posługę duszpasterską w diecezji rzymskiej, cieszę się z tego spotkania z wami w początkach mojego posługiwania jako Biskup tego Kościoła, który «przewodzi w miłości». Serdecznie pozdrawiam kardynała wikariusza, któremu dziękuję za uprzejme

słowa, jakie do mnie skierował, wiceregenesa oraz biskupów pomocniczych. Z uczuciem przyjaźni pozdrawiam każdego z was i już przy okazji tego pierwszego spotkania pragnę wam wyrazić wdzięczność za wasz codzienny trud w winnicy Pańskiej.

Niezwykłe doświadczenie wiary, jakim była dla nas śmierć naszego ukochanego Papieża Jana Pawła II, ukazało, że Kościół Rzymu jest głęboko zjednoczony, pełen życia i wielkiego zapału; wszystko to jest owocem także waszej modlitwy i waszego apostolatu. W ten sposób, w pokornym przyłgnięciu do Chrystusa, jedynego Pana, możemy i powinniśmy razem ukazywać ową «przykładność» Kościoła rzymskiego, która jest autentyczną służbą bratnim Kościołom na całym świecie. Nierozzerwalna więź między romanum i petrinum zakłada w istocie i oznacza, że Kościół rzymski dzieli troskę swego Biskupa o wszystkich wiernych. A odpowiedzialność za ten udział spoczywa ze szczególnego tytułu na was, drodzy kapłani i diakoni, złączeni ze swoim Biskupem więzią sakramentalną i ustanowieni jego cennymi współpracownikami. Uczę więc, że dzięki wam, waszej modlitwie, otwartości i oddaniu, ta nasza umiłowana diecezja coraz wielkoduszniej będzie wypełniała powołanie powierzone jej przez Pana. A ja zapewniam was, że możecie liczyć, pomimo moich ograniczeń, na szczerłość mojego ojcowskiego uczucia do was wszystkich.

Drodzy kapłani, jakość waszego życia i waszej posługi duszpasterskiej zdaje się wskazywać na to, że zarówno w tej, jak i w licznych innych diecezjach świata skończył się już okres owego kryzysu tożsamości, który dotknął tak wielu kapłanów. Jednak zjawiska, które doprowadziły do powstania «duchowej pustyni», wciąż istnieją, gnębią ludzkość naszych czasów, a w konsekwencji zagrażają także Kościołowi żyjącemu pośród tej ludzkości. Jakże się nie obawiać, że mogą one okazać się niebezpieczne także w życiu kapłanów? Konieczne jest zatem powracanie wciąż na nowo do korzeni naszego kapłaństwa. Tym korzeniem, jak dobrze wiemy, jest Jezus Chrystus, tylko On, Pan. On jest Tym, którego posłał Ojciec, On jest kamieniem węgielnym (por. 1 P 2, 7). W Nim, w tajemnicy Jego śmierci i zmartwychwstania, przychodzi Królestwo Boże i dokonuje się zbawienie rodzaju ludzkiego. Lecz ten Jezus nie posiada niczego na własność, całkowicie należy do Ojca i cały jest dla Ojca. Dlatego mówi, że głoszona przez Niego nauka nie jest Jego, lecz Tego, który Go posłał (por. J 7, 16); Syn sam z siebie niczego nie może czynić (por. J 5, 19. 30).

Być przyjaciółmi Jezusa

Taka jest też, drodzy przyjaciele, prawdziwa natura naszego kapłaństwa. W rzeczywistości to wszystko, co należy do istoty naszej posługi, nie może być wynikiem naszych osobistych zdolności. Dotyczy to udzielania sakramentów, ale także posługi Słowa: zostaliśmy posłani nie po to, aby głosić nas samych czy nasze osobiste poglądy, lecz tajemnicę Chrystusa, a w Nim miarę prawdziwego człowieczeństwa. Naszym zadaniem nie jest wypowiedzieć wiele słów, lecz powtarzać i głosić jedyne «Słowo» – Słowo Boże, które stało się ciałem dla naszego zbawienia. Zatem również i do nas odnoszą się słowa Jezusa: «Moja nauka nie jest moja, lecz Tego, który Mnie posłał» (J 7, 16). Drodzy kapłani Rzymu, Pan nazywa nas przyjaciółmi, czyni nas swymi przyjaciółmi, zawiera się nam, powierza nam swoje ciało w Eucharystii, powierza nam swój Kościół. A zatem musimy być naprawdę Jego przyjaciółmi, czuć tak jak On, pragnąć tego, czego On pragnie, nie chcieć tego, czego On nie chce. Sam Jezus mówi nam: «Wy jesteście przyjaciółmi moimi, jeżeli czynicie to, co wam przykazuję» (J 15, 14). Niech to będzie naszym wspólnym postanowieniem: abyśmy wypełniali wszyscy razem Jego świętą wolę, w której jest nasza wolność i nasza radość.

Kapłaństwo ma swoje korzenie w Chrystusie i dlatego ze swej natury istnieje w Kościele i dla Kościoła. Wiara chrześcijańska nie jest bowiem czymś czysto duchowym i wewnętrznym, a nasza relacja z Chrystusem nie jest tylko subiektywna i prywatna. Przeciwnie, jest to relacja najzupełniej konkretna i eklezjalna. Kapłaństwo urzędowe jest ze swej strony związane nieodłącznie z ciałem Chrystusa w jego dwojakim i nierozdzielnym wymiarze: Eucharystii i Kościoła, ciała eucharystycznego i ciała kościelnego. Dlatego nasza posługa jest *amoris officium* (św. Augustyn, *In Johannis Evangelium Tractatus*, 123, 5), jest posługą dobrego pasterza, który oddaje swoje życie za owce (por. J 10, 14-15). W tajemnicy Eucharystii Chrystus daje się zawsze na nowo, i właśnie w Eucharystii uczymy się miłości Chrystusa, a zatem miłości do Kościoła. Dlatego powtarzam wam, drodzy bracia w kapłaństwie, niezapomniane słowa Jana Pawła II: «Msza św. jest absolutnie centrum mojego życia i centrum każdego dnia w moim życiu» (przemówienie z 27 października 1995 r., w 30. rocznicę ogłoszenia Dekretu *Presbyterorum ordinis*: «L'Osservatore Romano», wyd. polskie, n. 1/1996, s. 39). Te słowa każdy z nas powinien móc wypowiedzieć jako własne:

Msza św. jest w sposób absolutny centrum mojego życia i każdego mojego dnia. I tak, posłuszeństwo Chrystusowi, które naprawia nieposłuszeństwo Adama, nabiera konkretnych kształtów w posłuszeństwie eklezjalnym, które w przypadku kapłana oznacza, w praktyce codziennej, przede wszystkim posłuszeństwo jego biskupowi. W Kościele jednak posłuszeństwo nie jest czymś formalnym; jest posłuszeństwem temu, kto sam z kolei jest posłuszny i uosabia posłusznego Chrystusa. To wszystko nie eliminuje ani nawet nie umniejsza konkretnych wymogów posłuszeństwa, lecz świadczy o jego teologalnej głębi i jego katolickim wymiarze: w biskupie jesteśmy posłuszni Chrystusowi i całemu Kościołowi, który on w danym miejscu reprezentuje.

Nieść Ewangelię ludziom

Jezus Chrystus został posłany przez Ojca, w mocy Ducha, dla zbawienia całej rodziny ludzkiej, a my kapłani, za sprawą łaski sakramentalnej, uczestniczymy w tej Jego misji. Jak pisze Paweł Apostoł: «Bóg (...) zlecił nam posługę jednania. (...) Tak więc w imieniu Chrystusa spełniamy posłannictwo jakby Boga samego, który przez nas udziela napomnień. W imię Chrystusa prosimy: pojednajcie się z Bogiem!» (2 Kor 5, 18-20). Tak św. Paweł opisuje naszą misję kapłańską. Dlatego w homilii przed konklawe mówiłem o «świętym niepokój», który musi nas ożywiać, troszczyć o to, by wszystkim nieść dar wiary, by wszystkim ofiarować to zbawienie, bowiem tylko ono pozostaje na wieki. I w tak wielkim mieście Rzymie – które z jednej strony wiara głęboko przenika, a z drugiej wielu jego mieszkańców w rzeczywistości nie poznało w swym sercu orędzia wiary, tym bardziej powinniśmy odczuwać ów niepokój, który rodzi pragnienie, by nieść radość, ukazywać owo centrum, nadające życiu sens i kierunek. Drodzy bracia kapłani Rzymu, zmartwychwstały Chrystus powołuje nas, abyśmy byli Jego świadkami, i daje nam moc swego Ducha, abyśmy byli nimi naprawdę. Musimy zatem przebywać z Nim (por. Mk 3, 14; Dz 1, 21-23). W pierwszym opisie *munus apostolicum*, zawartym w 3. rozdziale Ewangelii św. Marka, został przedstawiony zamysł Pana co do apostoła: ma on być z Nim i być gotowy podjąć misję. Te dwie rzeczy idą w parze, i tylko gdy jesteśmy z Nim, pragniemy również nieść zawsze Ewangelię innym. Przebywanie z Nim ma zatem znaczenie podstawowe; w ten sposób ożywia się ów niepokój, i stajemy się zdolni nieść innym moc i radość wiary,

dawać świadectwo całym naszym życiem, a nie tylko paroma słowami. Odnoszą się do nas słowa Apostoła Pawła: «Nie jest dla mnie powodem do chluby to, że głoszę Ewangelię. Świadom jestem ciężącego na mnie obowiązku. Biada mi (...) gdybym nie głosił Ewangelii! (...) Tak więc nie zależąc od nikogo, stałem się niewolnikiem wszystkich, aby tym liczniejsi byli ci, których pozyskam. (...) Stałem się wszystkim dla wszystkich, żeby uratować choć niektórych» (1 Kor 9, 16-22). Te słowa, kreślące autoportret Apostoła, zawierają także portret każdego kapłana. To «stawanie się wszystkim dla wszystkich» wyraża się w codziennej bliskości, w trosce o każdą osobę i rodzinę. Wy, kapłani Rzymu, macie w tym względzie wielką tradycję – a mówię to z głębokim przekonaniem – i kultywujecie ją także dziś, kiedy miasto tak bardzo się rozrosło i do głębi zmieniło. Jak dobrze wiecie, jest rzeczą decydującą, aby bliskość i troska o wszystkich były okazywane zawsze w imię Chrystusa i by wciąż miały na celu prowadzenie do Niego.

Trwać przed Panem

Oczywiście ta bliskość i to poświęcenie mają dla każdego z was, z nas, osobistą cenę; są nią czas, troski i siły. Znam ten wasz codzienny trud i pragnę wam podziękować w imieniu Pana. Chciałbym także wspomagać was, na ile mogę, abyście nie załamywali się w obliczu tego trudu. Aby móc wytrwać, co więcej, rozwijać się jako osoby i jako kapłani, fundamentalne znaczenie ma przede wszystkim głęboka komunია z Chrystusem, dla którego pokarmem było pełnienie woli Ojca (por. J 4, 34). Wszystko, co czynimy, czynimy w komunii z Nim i w ten sposób wciąż na nowo odnajdujemy jedność naszego życia pośród okazji do rozproszenia, jakich nastęrczają rozmaite zajęcia każdego dnia. Od Pana Jezusa Chrystusa, który ofiarował samego siebie, aby wypełnić wolę Ojca, uczymy się ponadto sztuki kapłańskiej ascezy, która jest konieczna także i dziś: obowiązku tego nie należy stawiać obok działalności duszpasterskiej jako dodatkowego brzemienia, które czyni nasz dzień jeszcze bardziej uciążliwy. Przeciwnie, musimy nauczyć się przewycięzać samych siebie, rezygnować z naszego życia i dawać je właśnie w działaniu. Lecz aby to wszystko rzeczywiście w nas się dokonywało, aby rzeczywiście nasze działanie było samo w sobie naszą ascezą i naszym oddaniem, aby to wszystko nie pozostało jedynie w sferze pragnień, potrzebujemy bez wątpienia chwil pozwalających

wzmocnić nasze siły, także fizyczne, a także czasu na modlitwę i medytację, aby spojrzeć w swoje wnętrze i odnaleźć w sobie Pana. Dlatego poświęcanie czasu na przebywanie w obecności Boga na modlitwie jest prawdziwie pierwszorzędnym wymogiem duszpasterskim, a nie czymś ubocznym w stosunku do pracy duszpasterskiej; trwanie przed Panem jest w ostatecznym rozrachunku najważniejszym priorytetem duszpasterskim. Pokazywał nam to w sposób bardzo konkretny i jasny Jan Paweł II we wszystkich okolicznościach swego życia i swojej posługi.

Drodzy kapłani, nigdy nie powiemy za dużo na temat fundamentalnego i decydującego znaczenia naszej osobistej odpowiedzi na wezwanie do świętości. Jest ona warunkiem nie tylko owocności naszego osobistego apostolatu, lecz, szerzej, także tego, aby na obliczu Kościoła jaśniał blask Chrystusa (por. *Lumen gentium*, 1), zachęcając w ten sposób ludzi do poznania i wielbienia Pana. Prośbę Apostoła Pawła, by pojednać się z Bogiem (por. 2 Kor 5, 20), powinniśmy przyjąć przede wszystkim my sami, prosząc Pana szczerym sercem i z mocnym, odważnym postanowieniem, aby oddalił od nas to wszystko, co nas od Niego dzieli i jest niezgodne z misją, jaką otrzymaliśmy. Jesteśmy pewni, że Pan jest miłosierny i potrafi nas wysłuchać.

Bliszy w wierze i miłości Chrystusa

Moja posługa Biskupa Rzymu jest kontynuacją posługi moich poprzedników, przy czym w sposób szczególny przejmuję cenne dziedzictwo, jakie pozostawił Jan Paweł II; tą drogą, drodzy kapłani i diakoni, idźmy razem, z pogodą ducha i ufnością. Będziemy nadal starali się o pogłębianie komunii w łonie wielkiej rodziny Kościoła diecezjalnego i współpracowali, aby nadać bardziej misyjny charakter naszemu duszpasterstwu, w myśl podstawowych wytycznych synodu rzymskiego, wprowadzanych w życie szczególnie skutecznie poprzez zorganizowanie misji miejskich. Rzym jest diecezją bardzo dużą i jest diecezją naprawdę szczególną, ze względu na to, że Pan powierzył jej Biskupowi troskę o cały Kościół. Dlatego też wasza relacja, drodzy kapłani, z biskupem diecezjalnym, którym jestem ja, nie może niestety być na co dzień tak bezpośrednia, jak bym tego pragnął i jak to jest możliwe w innych okolicznościach. Jednak poprzez działalność kardynała wikariusza i biskupów pomocniczych, którym wyrażam szczerą wdzięczność, mogę być w sposób konkretny blisko każdego z was, pośród radości i trudów,

jakie towarzyszą w drodze każdemu kapłanowi. A przede wszystkim pragnę was zapewnić o tej bliskości głębszej i ważniejszej, która łączy biskupa z jego kapłanami i jego diakonami, a wyraża się w codziennej modlitwie. Możecie być pewni, że rzeczywiście w mojej modlitwie duchowieństwo Rzymu jest w szczególności obecne. Jesteśmy sobie bliscy w wierze i w miłości Chrystusa, i w zawierzeniu Maryi, Matce Jedynej i Najwyższego Kapłana. Właśnie nasza więź z Chrystusem i z Dziewicą jest źródłem owej pogody i ufności, których wszyscy tak bardzo potrzebujemy, zarówno w pracy apostołskiej, jak i w życiu osobistym.

Drodzy kapłani i diakoni, to parę przemyśleń, jakie pragnąłem wam przedstawić, byście wzięli je pod rozwagę. Zanim wam oddam głos, abyście teraz zadawali pytania i dzielili się swymi refleksjami, mam jeszcze bardzo radosną wiadomość do przekazania. Dziś nadszedł komunikat. Przygotowali go kard. Saraiva Martins, prefekt Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, razem z Jego Ekscelencją Nowakiem, sekretarzem tejże Kongregacji.

Po odczytaniu komunikatu Ojciec Święty powiedział:

A teraz oddaję głos wam. Postaram się na końcu odpowiedzieć, na ile będę mógł.

Benedictus PP XVI

Źródło: L'Osservatore Romano,
Wydanie polskie 7-8 (275) 2005

GŁOSZENIE EWANGELII CZŁOWIEKOWI STAŁĄ MISJĄ KOŚCIOŁA

List Benedykta XVI do kard. Jeana-Louisa Taurana

2 czerwca odbyło się w siedzibie UNESCO w Paryżu kolokwium na temat «Kultura, rozum i wolność», upamiętniające 25. rocznicę wizyty Jana Pawła II w tej organizacji. Spotkanie zostało zorganizowane przy współpracy Instytutu Katolickiego w Paryżu, pod patronatem dyrektora generalnego UNESCO Kodchira Matsuury oraz stałego obserwatora Stolicy Apostolskiej ks. prał. Francesca Folla. Jednym z prelegentów był rektor Polskiego Seminarium w Paryżu ks. Józef Grzywaczewski, a głównym relatorem archiwista i bibliotekarz Świętego Kościoła Rzymskiego kard. Jean-Louis Tauran, do którego Benedykt XVI skierował list, zamieszczony poniżej.

Jego Eminencja kard. Jean-Louis Tauran,
Archiwista i Bibliotekarz
Świętego Kościoła Rzymskiego

Gożąco proszę o przekazanie moich serdecznych pozdrowień wszystkim osobom uczestniczącym w kolokwium na temat «Kultura rozum i wolność», zorganizowanym w Paryżu dla upamiętnienia wizyty w Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Oświaty, Nauki i Kultury mojego czcigodnego poprzednika Papieża Jana Pawła II, którą odbył 2 czerwca 1980 r.

Pragnę w szczególności pozdrowić pana Kodchira Matsuurę, dyrektora generalnego UNESCO, pamiętając, że organizacja obchodzi w tym roku 60. rocznicę powstania. Pozdrawiam również pana Michaela Omolewę, przewodniczącego Konferencji Generalnej UNESCO, zespół współpracowników oraz wszystkie osoby akredytowane przy tej instytucji. Dziś możemy być niezmiernie wdzięczni Papieżowi Janowi Pawłowi II, który wykorzystując swoje wielkie doświadczenie osobiste i kulturowe, zawsze uwydatniał w swoim nauczaniu centralne i niezastąpione miejsce człowieka oraz jego podstawową godność, będącą źródłem jego niezbywalnych praw. Przed 25 laty Papież powiedział w siedzibie UNESCO, że «w dziedzinie kultury człowiek jest zawsze faktem pierwszym: pierwotnym

i podstawowym» (n. 8) («L'Osservatore Romano», wyd. polskie, n. 1980/6, s. 4). Czyż jednym z mocnych punktów jego refleksji wobec tego «areopagu umysłów i sumień», jak wówczas określił swoich rozmówców, nie było przypomnienie każdemu z nich o ich odpowiedzialności: «Budujcie pokój od samego fundamentu: od poszanowania wszystkich praw człowieka, zarówno tych, które dotyczą materialno-ekonomicznych, jak też tych, które dotyczą duchowych i wewnętrznych wymiarów jego bytowania w tym świecie (tamże, n. 22)?

Głoszenie wyzwalającej nowości Ewangelii każdemu człowiekowi, docieranie do wszystkiego, co składa się na jego życie i wyraża jego człowieczeństwo, jest ustawicznym wyzwaniem dla Kościoła. Ta misja, którą Kościół otrzymał od swojego Pana jest zasadniczo zgodna z waszą wizją i w wysokim stopniu uzasadnia fakt, że Stolica Apostolska zawsze pragnęła – poprzez obecność stałego obserwatora – móc uczestniczyć w waszych refleksjach i zadaniach.

Kościół katolicki nadal będzie to czynił – mobilizując swe siły, które są przede wszystkim natury duchowej – zabiegając o dobro człowieka we wszystkich wymiarach jego istnienia.

W świecie złożonym i podzielonym, ale zarazem poddanym silnym wymagom, jakie stawia globalizacja stosunków ekonomicznych, a jeszcze bardziej informacji, niezwykle ważna jest mobilizacja sił intelektualnych, ażeby wszędzie uznane zostały prawa człowieka do oświaty i kultury, zwłaszcza w krajach najbardziej ubogich. W tym świecie, w którym człowiek musi uczyć się coraz bardziej uznawać i szanować swojego brata, Kościół pragnie wnieść swój wkład w służbę wspólnocie ludzkiej, ukazując, w sposób nieustannie pogłębiany, relację, jaka łączy każdego człowieka ze Stwórcą wszelkiego życia i stanowi podstawę niezbywalnej godności każdej istoty ludzkiej, od jej poczęcia po naturalny kres.

Pozdrawiam członków wspólnoty uniwersyteckiej i nauczycieli, którzy uczestniczą w tym kolokwium; pragnę raz jeszcze wyrazić im zaufanie Kościoła oraz zachęcić, by wytrwale pełnili swe trudne i chwalebne zadanie w służbie prawdzie. Zachęcam wszystkich uczestników tego kolokwium do tworzenia prawdziwej polityki kultury, zabiegającej o ochronę tożsamości kulturowych, które często zagrożone są przez układy sił ekonomicznych i politycznych, a także o rozwijanie form wyrazu kultury człowieka we wszystkich wymiarach jego istnienia.

Serdecznie pozdrawiam wszystkie osobistości duchowne i świeckie obecne na tym spotkaniu i z całego serca wypraszam dla wszystkich obfite błogosławieństwa Boże.

Benedictus PP XVI

Watykan, 24 maja 2005 r.

Źródło: L'Osservatore Romano,
Wydanie polskie 9 (276) 2005

MOTU PROPRIO
PAPIEŻA BENEDYKTA XVI
W SPRAWIE BAZYLIKI ŚW. PAWŁA ZA MURAMI
I NALEŻĄCEGO DO NIEJ KOMPLEKSU
EKSTERYTORIALNEGO

W święto Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny, 31 maja, Papież Benedykt XVI wydał «Motu proprio» w sprawie bazyliki św. Pawła za Murami. Podał w nim nowe normy dotyczące sprawowania kultu Bożego w tej świątyni oraz zarządzania całym kompleksem eksterytorialnym.

1. Starożytna i czcigodna bazylika św. Pawła za Murami, wznosząca się na miejscu, gdzie według tradycji poniósł męczeńską śmierć Apostoł Narodów, zawsze odgrywała doniosłą rolę w dziejach chrześcijaństwa, będąc, podobnie jak pozostałe trzy bazyliki większe Rzymu, celem licznych pielgrzymek, zwłaszcza w czasie każdego Roku Świętego. Przy bazylice św. Pawła istnieje ponadto, od trzynastu wieków, znane opactwo mnichów benedyktyńskich, pod tym samym wezwaniem, dla których wspomniana bazylika pełni także rolę kościoła opackiego.

2. Na mocy Traktatu Laterańskiego zawartego w 1929 r., oraz późniejszych uzgodnień między Stolicą Apostolską a państwem włoskim zostało uznane, że tereny i budynki wchodzące w skład kompleksu św. Pawła za Murami należą do Stolicy Apostolskiej i cieszą się specjalnym statusem prawnym, zgodnie z normami prawa międzynarodowego. Władzę cywilną nad całym kompleksem eksterytorialnym św. Pawła za Murami w myśl obowiązujących norm sprawuje papież (por. Ustawa Zasadnicza Państwa Watykańskiego z 26 listopada 2000 r., w; AAS Suppl. 71 [2000], ss. 75-83).

3. Mając na uwadze fakt, że Stolica Apostolska w przeszłości określiła jedynie niektóre aspekty kompetencji zarówno papieskiego zarządu bazyliki, jak i opactwa benedyktyńskiego, uważam teraz za stosowne wydać kilka ogólnych przepisów, aby wyjaśnić bądź zdefiniować główne aspekty pasterskiego i administracyjnego zarządzania kompleksem św. Pawła za Murami. Pozwoli to sporządzić następnie statut, który wyznaczy kompetencje zainteresowanych stron i ureguluje ich stosunki.

4. Postanawiam, że za bazylikę św. Pawła za Murami, którą zatwierdzam jako jednostkę kanoniczną mającą publiczną osobowość prawną,

będzie odpowiedzialny, podobnie jak w przypadku trzech pozostałych bazylik większych, archiprezbiter mianowany przez Biskupa Rzymu. We wspomnianej bazylice archiprezbiter będzie sprawował jurysdykcję zwyczajną i bezpośrednią. Będzie miał wikariusza do spraw duszpasterstwa – będzie nim opat opactwa benedyktyńskiego św. Pawła, jak również delegata do spraw administracyjnych. Do obowiązków archiprezbitera bazyliki św. Pawła będzie ponadto należało sprawowanie nadzoru nad całym kompleksem eksterytorialnym, poprzez koordynowanie różnych jednostek administracyjnych, które działają zgodnie z własnymi celami, wyjąwszy to, co wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji opata w opactwie.

5. Opat klasztoru św. Pawła za Murami, po jego kanonicznym wyborze, będzie musiał uzyskać zatwierdzenie papieża. Przysługują mu wszystkie prawa i prerogatywy jako przełożonemu wspólnoty benedyktyńskiej. Aby umożliwić opatowi coraz pełniejsze poświęcenie się jego obowiązkom we wspólnocie monastycznej (por. Paweł VI, Motu proprio «*Catholica Ecclesia*», z 23 października 1976 r., w AAS 68 [1976], ss. 694-696), mój czcigodny poprzednik Jan Paweł II zadysponował że teren eksterytorialny przyległy do opactwa zostanie wyjęty spod jurysdykcji zwyczajnej opata klasztoru św. Pawła, który zachowa swoją jurysdykcję zwyczajną *jura septa monasteri* oraz swoją funkcję liturgiczną w bazylice, zgodnie z tym, co zostaje postanowione w niniejszym dokumencie, a co będzie później sprecyzowane w statucie.

6. Z dniem 7 marca 2005 r. opactwo przyjęło nazwę «Opactwo św. Pawła za Murami», po niedawnym zniesieniu charakteru i tytułu jednostki «terytorialnej». Toteż, przy zachowaniu kompetencji archiprezbitera bazyliki św. Pawła oraz kompetencji opata, zwyczajna pasterska władza jurysdykcyjna nad całym obszarem eksterytorialnym św. Pawła za Murami należy do kardynała wikariusza Rzymu, który sprawuje ją za pośrednictwem parafii, terytorialnie podlegającej diecezji.

7. A zatem, ustanowiony przez czcigodnej pamięci papieża Piusa XI własnoręcznie napisanym dokumentem z 30 kwietnia 1933 r. i uaktualniony przez bł. Jana XXIII własnoręcznym dokumentem z 20 grudnia 1960 r., «Papieski zarząd patriarchalnej bazyliki św. Pawła ulega rozwiązaniu, a wszystkie związane z nim funkcje przejmuje archiprezbiter; będzie je wypełniał zgodnie z postanowieniami statutu, który zostanie zatwierdzony przez kompetentne urzędy Stolicy Apostolskiej.

8. Z uwagi na to, że szczególnie leży mi na sercu, aby w bazylice św. Pawła za Murami mogli korzystać z sakramentu pokuty wszyscy uczęszczający do niej wierni, zarówno ci, którzy należą do diecezji Rzymu, jak i liczni pielgrzymi przybywający z różnych części świata, chętnie potwierdzam to, co rozporządził mój poprzednik papież Pius XI (por. Konstytucja apostołska *Quod divina favente*, z 3 maja 1933 r., w AAS 25 [1933], ss. 229-232), a mianowicie, aby o sprawowanie sakramentu pokuty w dalszym ciągu sumiennie troszczyli się penitencjarze, wybrani spośród mnichów benedyktyńskich i ustanowieni zgodnie z normami przysłych statutów.

9. Stolica Apostolska w ostatnich latach była szczególnie zainteresowana, by w bazylice czy na terenie opactwa odbywały się specjalne spotkania o charakterze ekumenicznym. A zatem do obowiązków mnichów należeć będzie podejmowanie, koordynowanie i rozwijanie tego rodzaju inicjatyw, pod nadzorem archidiecezjalnego, również przy pomocy współbraci benedyktynów z innych opactw i w porozumieniu z Papieską Radą ds. Popierania Jedności Chrześcijan.

10. Niech Apostoł Narodów oświeca i strzeże tych, którzy pełnią swe obowiązki w bazylice pod jego wezwaniem, i niech udziela pomocy i umocnienia wszystkim wiernym oraz pielgrzymom, którzy ze szczera pobożnością udają się do miejsca upamiętniającego jego męczeństwo, aby ożywiać swą wiarę i prosić go o opiekę na drodze własnego uświęcenia i w gorliwym szerzeniu przez Kościół Ewangelii we współczesnym świecie.

Powyższe postanowienia obowiązują niezależnie od jakiegokolwiek rozporządzenia przeciwnego, choćby zasługiwało na szczególną uwagę.

Dane w Watykanie 31 maja 2005 r., w święto Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny

Benedictus PP XVI

Źródło: L'Osservatore Romano,
Wydanie polskie 9 (276) 2005

PREZENTACJA KOMPENDIUM KATECHIZMU KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

28 czerwca, w wigilię uroczystości Świętych Apostołów Piotra i Pawła, w Sali Klementyńskiej w Watykanie odbyła się prezentacja Kompendium Katechizmu Kościoła Katolickiego, którego przygotowanie zlecił Jan Paweł II w lutym 2003 r. Pracą redakcyjną kierował ówczesny prefekt Kongregacji Nauki Wiary kard. Joseph Ratzinger.

W prezentacji uczestniczyli liczni kardynałowie, biskupi, pracownicy Sekretariatu Stanu oraz zaproszeni goście. Po odśpiewaniu modlitwy brewiarzowej zabrał głos prefekt Kongregacji ds. Duchowieństwa kard. Darío Castrillón Hoyos, członek komitetu redakcyjnego, który w imieniu redaktorów i ekspertów podziękował Benedyktowi XVI za trud włożony w przygotowanie dzieła. «Zanim zostałeś wybrany na Następcę Piotra – powiedział – Twój czcigodny poprzednik ustanowił Cię przewodniczącym specjalnej komisji, która miała przygotować Kompendium na podstawie Katechizmu Kościoła Katolickiego. Pełniłeś tę niełatwą funkcję z rozwagą i niezwykłą cierpliwością. My wszyscy, którzy mieliśmy zaszczyt współpracować z Tobą, Ojciec Święty, przy opracowywaniu Kompendium, możemy, a raczej musimy przyznać, że tekst ten nie mógłby powstać w tak krótkim czasie bez Twojej niezawodnej znajomości doktryny, bez Twojej nadzwyczajnej umiejętności słuchania innych, syntetycznego myślenia, bez Twojego zdecydowania, bez Twej dogłębnej znajomości Katechizmu Kościoła Katolickiego, przygotowanego przed laty przez komisję, której przewodniczyłeś».

Następnie Ojciec Święty wygłosił homilię. Podkreślił, że Kompendium wiernie odzwierciedla zasadnicze treści Katechizmu Kościoła Katolickiego, ogłoszonego w 1992 r., krótko scharakteryzował dzieło i wyraził nadzieję, że będzie ono pomocne w pracy duszpasterzy i katechetów.

Na zakończenie spotkania Benedykt XVI wręczył egzemplarze Kompendium Katechizmu Kościoła Katolickiego przedstawicielom duchowieństwa i wiernych świeckich. Otrzymali je: metropolita Wiednia kard. Christoph Schönborn, sekretarz Kongregacji Nauki Wiary abp Angelo Amato, a następnie kapłan, diakon, zakonnik, zakonnica, rodzina i przedstawiciele młodzieży, dzieci, nauczycieli religii oraz osoba pracująca w duszpasterstwie parafialnym.

W dniu prezentacji Kompendium zostało opublikowane na ten temat «motu proprio» Benedykta XVI. O znaczeniu i wartości Kompendium dla Kościoła mówił Papież także przed modlitwą «Anioł Pański» w niedzielę 3 lipca, nazywając je użytecznym i praktycznym narzędziem przepowiadania Chrystusa i Jego Ewangelii zbawienia”.

Źródło: L'Osservatore Romano,
Wydanie polskie 9 (276) 2005

**MOTU PROPRIO
BENEDYKTA XVI
W SPRAWIE ZATWIERDZENIA I PUBLIKACJI
KOMPENDIUM KATECHIZMU
KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO**

Do czcigodnych Braci Kardynałów, Patriarchów,
Arcybiskupów, Biskupów, Kapłanów, Diakonów
i wszystkich Członków Ludu Bożego

Dwadzieścia lat temu rozpoczynały się prace nad Katechizmem Kościoła Katolickiego, zgodnie z życzeniem Nadzwyczajnego Zgromadzenia Synodu Biskupów, zwołanego z okazji 20. rocznicy zakończenia Powszechnego Soboru Watykańskiego II.

Jestem nieskończenie wdzięczny Bogu za dar, jakim jest dla Kościoła Katechizm, promulgowany w 1992 r. przez mojego czcigodnego i umiłowanego Poprzednika Jana Pawła II.

Potwierdzeniem wielkiej przydatności i wartości tego daru jest przede wszystkim jego pozytywne przyjęcie przez szerokie kręgi episkopatu, któremu w pierwszym rzędzie ma służyć Katechizm jako niezawodny i miarodajny tekst, będący punktem odniesienia w nauczaniu doktryny katolickiej, a zwłaszcza w opracowywaniu katechizmów lokalnych. Ale potwierdza je także szerokie i przychylne przyjęcie Katechizmu przez wszystkie środowiska Ludu Bożego, które mogły się z nim zapoznać i docenić go w ponad 50 językach, na jakie został do tej pory przetłumaczony.

Dzisiaj z radością zatwierdzam i promulguję Kompendium tegoż Katechizmu. Opracowanie takiego Kompendium było gorącym życzeniem uczestników Międzynarodowego Kongresu Katechetycznego zorganizowanego w październiku 2002 r., wyrażających tym samym potrzebę powszechnie odczuwaną w Kościele. Mój nieodżałowany Poprzednik, przychylając się do tych pragnień, w lutym 2003 r. podjął decyzję o opracowaniu Kompendium, powierzając to zadanie specjalnie utworzonej komisji kardynałów, której przewodniczyłem; pomocą miało służyć kilku współpracujących specjalistów. W trakcie prac Kompendium zostało poddane ocenie wszystkich kardynałów i przewodniczących Konferencji Episkopatów, którzy w ogromnej większości przyjęli je i ocenili pozytywnie.

Kompendium, które dzisiaj przedstawiam Kościołowi powszechnemu, stanowi wiernie i godne zaufania streszczenie Katechizmu Kościoła Katolickiego. Zawiera wszystkie zasadnicze i podstawowe elementy wiary Kościoła, ujęte w zwartej formie, i zgodnie z życzeniem mojego Poprzednika jest rodzajem przewodnika, który pozwala osobom wierzącym i niewierzącym jednym spojrzeniem ogarnąć całą panoramę wiary katolickiej.

Kompendium wiernie odzwierciedla strukturę, treść i język Katechizmu Kościoła Katolickiego i może stanowić pomoc oraz bodziec do pogłębienia jego znajomości.

Z ufnością zatem powierzam to Kompendium przede wszystkim całemu Kościołowi, a w szczególności każdemu chrześcijaninowi, aby w obecnym trzecim tysiącleciu mógł odnajdywać w nim źródło świeżej energii do nowej misji ewangelizacyjnej i wychowania w wierze, która powinna cechować wszystkie wspólnoty chrześcijańskie i każdego wierzącego w Chrystusa, niezależnie od wieku i narodowości.

Jednak Kompendium to, ze względu na swą zwężłość, jasność i spójność, może służyć wszystkim ludziom, żyjącym w świecie tak pełnym rozproszeń i rozmaitych przesłań, a pragnącym poznać drogę życia i prawdę, które Bóg powierzył Kościołowi swojego Syna.

Oby każdy, kto będzie czytał ten miarodajny tekst, jakim jest Kompendium, mógł za szczególnym wstawiennictwem Najświętszej Maryi Panny, Matki Chrystusa i Kościoła, coraz pełniej poznawać i przyjmować bezgraniczne piękno, niepowtarzalność i aktualność tego doskonałego Daru Boga dla ludzkości, którym jest Jego jedyny Syn Jezus Chrystus – Droga, Prawda i Życie (por. J 14, 6).

28 czerwca 2005 r., w wigilię uroczystości świętych Piotra i Pawła,
w pierwszym roku pontyfikatu

Benedictus PP XVI

Źródło: L'Osservatore Romano,
Wydanie polskie 9 (276) 2005

KOMPENDIUM PRZEDSTAWIA WIARĘ KOŚCIOŁA W JEZUSA CHRYSZTUSA HOMILIA OJCA ŚWIĘTEGO (28 VI)

Drodzy Bracia i Przyjaciele!

1. «[Niech da] wam światłe oczy serca, byście wiedzieli, czym jest nadzieja, do której was wzywa, czym bogactwo chwały Jego dziedzictwa wśród świętych» (Ef 1,18).

Taką modlitwę zanosi św. Paweł do Boga naszego Pana Jezusa Chrystusa, Ojca chwały, we fragmencie Listu do Efezjan, którego przed chwilą wysłuchaliśmy.

Nie zdołamy nigdy dostatecznie podziękować Bogu, naszemu Ojcu, za ten nieogarniony skarb nadziei i chwały, jaki ofiarował nam w swoim Synu Jezusie. Winniśmy nieustannie pozwalać, aby On nas oświecał, dzięki czemu będziemy mogli coraz głębiej poznawać ten Jego tajemniczy dar.

Kompendium Katechizmu Kościoła Katolickiego, które dzisiaj z wielką radością prezentuję Kościołowi i światu podczas tego modlitewnego spotkania, może i powinno stać się dla nas szczególnie użytecznym narzędziem, abyśmy coraz lepiej poznawali i z coraz większą radością przyjmowali ten Boży dar.

W odpowiedzi na potrzeby Kościoła

2. Kompendium ukazuje się po opublikowaniu, w 1992 r., Katechizmu Kościoła Katolickiego. Od tamtego czasu coraz powszechniej była odczuwana pilna potrzeba katechizmu bardziej syntetycznego, krótkiego, który zwierniałby jedynie wszystkie istotne i fundamentalne elementy wiary i moralności katolickiej, ujęte w prostej formie, dostępnej dla wszystkich, jasnej i zwięzłej. Właśnie w odpowiedzi na tę potrzebę w ostatnim dwudziestoleciu podejmowano w różnych krajach liczne próby, mniej lub bardziej udane, opracowania syntezy wspomnianego Katechizmu w różnych językach. Nastęrczało to rozmaite problemy, związane nie tylko z koniecznością dochowania wierności strukturze i treści Katechizmu, ale także z tym, co dotyczy kompletności i integralności doktryny katolickiej. Coraz wyraźniej odczuwano zatem potrzebę opracowania tekstu wiarygodnego, niezawodnego i w sposób kompletny przedstawiającego istotne aspekty wiary

Kościół, w całkowitej zgodności ze wspomnianym Katechizmem, zatwierdzonym przez Papieża i przeznaczonym dla całego Kościoła.

3. Rzecznikami tej powszechnej potrzeby stali się zwłaszcza uczestnicy Międzynarodowego Kongresu Katechetycznego, w październiku 2002 r., którzy wyrazili ją w formalnej prośbie, skierowanej do Sługi Bożego Jana Pawła II.

Minęło niewiele ponad dwa lata od czasu, gdy mój czcigodny Poprzednik zdecydował, w lutym 2003 r., że zostanie opracowane takie Kompendium, uznając, że będzie ono służyć nie tylko dobru Kościoła powszechnego i Kościołów partykularnych, ale także współczesnego świata, spragnionego prawdy. Były to dwa lata wytężonej i owocnej pracy, w którą włączyli się także wszyscy kardynałowie i przewodniczący Konferencji Episkopatów.

Zapytani o opinię na temat jednego z ostatnich projektów Kompendium, wyrazili się w przeważającej większości bardzo pozytywnie.

Nowa forma głoszenia Ewangelii

4. Dzisiaj, w wigilię uroczystości świętych Piotra i Pawła i w czterdzieści lat od zakończenia Powszechnego Soboru Watykańskiego II, z wielką radością przekazuję to zaaprobowane przeze mnie Kompendium nie tylko wszystkim członkom Kościoła, jego różnym wspólnotom, reprezentowanym tu w sposób znaczący przez was wszystkich, uczestników tego uroczystego spotkania. Za waszym pośrednictwem, czcigodni bracia kardynałowie, biskupi, kapłani, katecheci i wierni świeccy, pragnę symbolicznie powierzyć to Kompendium również każdemu człowiekowi dobrej woli, który pragnie poznawać niezgłębione bogactwo zbawczego misterium Jezusa Chrystusa.

Nie jest to oczywiście nowy katechizm, ale Kompendium, wiernie odzwierciedlające Katechizm Kościoła Katolickiego. Pozostaje on zatem źródłem, z którego należy czerpać, aby lepiej zrozumieć samo Kompendium, i zarazem wzorem, który należy mieć nieustannie przed oczyma, aby odkrywać harmonijny i autentyczny wykład katolickiej wiary i moralności, i wreszcie punktem odniesienia, pobudzającym do głoszenia wiary i opracowywania katechizmów lokalnych.

Katechizm Kościoła Katolickiego nadal pozostaje w mocy i zachowuje znaczenie, zaś jego synteza może stać się cenną zachętą do tego, aby go lepiej poznawać i wykorzystywać jako podstawowe narzędzie wychowania w wierze.

5. Kompendium jest nową formą głoszenia Ewangelii w dzisiejszych czasach. Ten miarodajny i godny zaufania tekst pomaga nam «strzec pieczołowicie wiary otrzymanej od Kościoła – jak pisze św. Ireneusz, którego wspomnienie liturgiczne obchodzimy dzisiaj ponieważ za sprawą Ducha Świętego wiara ta, niczym skarb wielkiej wartości przechowywany w cennym naczyniu, nieustannie się odmładza i przywraca młodość także naczyniu, w którym jest ukryta» (Ireneusz z Lyonu, *Adversus haereses*, 1, 10, 2: Sc 264, 158-160).

Kompendium przedstawia wiarę Kościoła w Jezusa Chrystusa. Powielając czteroczęściową strukturę Katechizmu Kościoła Katolickiego, ukazuje w istocie Chrystusa, którego wyznajemy jako jednorodzonego Syna Ojca, jako doskonałego Zwiastuna prawdy Bożej i jako ostatecznego Zbawiciela świata; którego czcimy w sakramentach jako źródło i filar życia Kościoła; Chrystusa, którego słuchamy i naśladujemy przez posłuszeństwo Jego przykazaniom, jako źródło nowego życia w miłości i zgodzie; Chrystusa, którego naśladujemy w modlitwie jako Tego, który daje nam przykład i uczy nas modlitewnej postawy wobec Ojca.

Charakterystyka dzieła

6. Wiara ta przedstawiona jest w Kompendium w formie dialogu. Ma to na celu, jak napisałem we wprowadzeniu do Kompendium, «przywołanie wyobrażonego dialogu między nauczycielem i uczniem, złożonego z serii następujących po sobie pytań, które przyciągają uwagę czytelnika, zachęcając go do nieustannego odkrywania wciąż nowych aspektów prawdy swojej wiary. Forma dialogu przyczynia się także do znacznego skrócenia tekstu, ograniczając go do spraw najistotniejszych. Może to ułatwić przyswajanie i ewentualnie zapamiętywanie treści». Zwięzłość odpowiedzi nadaje przekazowi formę syntetyczną, treściwą i przejrzystą.

7. Do tekstu dołączono ilustracje, otwierające poszczególne części lub działy. Mają one obrazować treści doktrynalne Kompendium: obrazy bowiem «przekazują to samo przesłanie, które Pismo Święte wyraża słowami, oraz pomagają rozbudzać i umacniać wiarę ludzi wierzących» (Kompendium, n. 240).

Tak więc obraz i słowo wzajemnie się wyjaśniają. Sztuka zawsze «mówi», przynajmniej pośrednio, o rzeczywistości Bożej, o nieskończonym

pięknie Boga, odzwierciedlonym w najdoskonalszej Ikonie: w Chrystusie Panu, który jest obrazem Boga niewidzialnego.

Również obrazy sakralne, dzięki swojemu pięknu, zwiastują Ewangelię i promieniują blaskiem katolickiej prawdy, ukazując doskonałą harmonię między dobrem i pięknem, między *via veritatis* i *via pulchritudinis*. Są świadectwem wielowiekowej i płodnej tradycji sztuki chrześcijańskiej, a zarazem skłaniają wszystkich, wierzących i niewierzących, aby odkrywali i kontemlowali niewyczerpane piękno tajemnicy Odkupienia, jednocześnie wciąż pobudzają dynamiczny proces jej inkulturacji w rzeczywistości historycznej.

Te same ilustracje znajdują się w różnych przekładach Kompendium. Jest to jeszcze jeden czynnik, który pozwala łatwo zidentyfikować i rozpoznać ten tekst w różnych językach: jedna i ta sama wiara wyznawana jest przez każdego z wiernych w różnorodnych kontekstach eklezjalnych i kulturowych.

8. Na końcu tekstu zamieszczono Apendyks, który zawiera kilka modlitw wspólnych dla Kościoła powszechnego oraz wybrane formuły katechetyczne wiary katolickiej.

Trafna decyzja o dołączeniu na końcu Kompendium kilku modlitw zachęca do odkrycia w Kościele wspólnego sposobu modlitwy nie tylko na płaszczyźnie osobistej, ale również wspólnotowej.

W każdej wersji językowej większość modlitw będzie zamieszczona także w języku łacińskim. Przyswojenie ich sobie również w tym języku ułatwi wspólną modlitwę chrześcijanom mówiącym odmiennymi językami, zwłaszcza wówczas, gdy spotkają się z okazji różnych okoliczności. Jak powiedziałem już w 1997 r. podczas prezentacji mojemu czcigodnemu Poprzednikowi typicznego wydania łacińskiego Katechizmu Kościoła Katolickiego, «właśnie w kontekście różnorodności języków i kultur łacińska, która przez tyle stuleci była narzędziem i nośnikiem chrześcijańskiej kultury, stanowi dla nas nie tylko rękojmię więzi z naszymi korzeniami, ale jest też niezwykle potrzebnym narzędziem umacniania jedności wiary we wspólnocie Kościoła».

Wdzięczność dla autorów

9. Z głębi serca dziękuję wszystkim, którzy swoją pracą przyczynili się do powstania tego ważnego dzieła, zwłaszcza kardynałom – członkom specjalnej komisji, redaktorom i ekspertom: wszyscy oni współpracowali

z wielkim poświęceniem i kompetencją. Bóg, który wszystko widzi, niech ich wynagrodzi i błogosławi im w swej bezgranicznej łaskawości.

Niech Kompendium, owoc ich pracy, ale nade wszystko dar, jaki Bóg czyni swemu Kościołowi w obecnym trzecim tysiącleciu, rozbudzi na nowo zapał do ewangelizacji i katechezy, których zależy «nie tylko rozprzestrzenianie się Kościoła w świecie i jego wzrost liczebny, ale jeszcze bardziej go rozwój wewnętrzny i jego zgodność z zamysłem Bożym (KKK, 7).

Najświętsza Maryja Panna i święci apostołowie Piotr i Paweł niech swoim wstawiennictwem wspomagają dążenie dla dobra Kościoła i ludzkości.

Wszystkim wam z serca udzielam mego Apostolskiego Błogosławieństwa.

Benedictus PP XVI

Źródło: L'Osservatore Romano,

Wydanie polskie 9 (276) 2005

N. 11.726/05

PRO-MEMORIA
w sprawie przesłań papieskich
i błogosławieństw apostolskich

Sekretariat Stanu Stolicy Apostolskiej, pismem okólnym N. 1401 z dnia 20 czerwca 2005 roku adresowanym do Nuncjuszy Apostolskich, przypomina i określa zasady, jakimi należy się kierować przy składaniu próśb o przesłanie papieskie lub błogosławieństwo apostolskie.

1. Każda prośba o przesłanie papieskie (*Messaggio Pontificio*) powinna być kierowana przez ordynariusza miejsca (lub wyższego przełożonego zakonnego), który wstępnie ocenia czy motywacja i okoliczności prośby są wystarczające, aby przekazać ją do Nuncjatury Apostolskiej.

2. Przesłania papieskie – według oceny Sekretariatu Stanu – będą kierowane jedynie w sytuacjach o szczególnym znaczeniu historycznym lub kościelnym.

3. W pozostałych przypadkach przesłanie w imieniu Ojca Świętego będzie formułowane i przekazywane przez Nuncjusza Apostolskiego.

4. Błogosławieństwo apostolskie dla poszczególnych osób może być przekazane z okazji znaczących wydarzeń ich życia religijnego czy jubileuszy. Może być ono także udzielone przez Nuncjuszy Apostolskich lub kompetentne urzędy Kurii Rzymskiej (np. Sekretariat Stanu, Jałmużnika Papieskiego).

5. Do uzyskania błogosławieństwa apostolskiego – w okolicznościach, o których wyżej – wymaga się przedłożenia stosownej prośby ze strony kurii diecezjalnej lub kompetentnego przełożonego zakonnego.

EPISKOPAT POLSKI

ODKRYWAJMY POTRZEBĘ DAWANIA ŚWIADECTWA I EWANGELIZACJI

(APEL O POWSTRZYMANIE SIĘ OD ALKOHOLU W SIERPNIU 2005)

Niedziela - 31 lipca 2005

1. Drodzy Bracia i Siostry!

Rok 2005 pozostanie w naszej pamięci czasem przejścia z tego świata do wieczności Ojca Świętego Jana Pawła II. Bliskość tego wydarzenia sprawia, że ciągle pamiętając o Nim, odczuwamy wewnętrzną potrzebę podążania Jego drogą, realizacji Jego Testamentu.

Tenże Testament zaczyna się od słów: „Czuwajcie, bo nie wiecie, kiedy Pan wasz przybędzie” (por. Mt 24,42) - te słowa przypominają mi ostateczne wezwanie, które nastąpi wówczas, kiedy Pan zechce. Pragnę za nim podążyć i pragnę, aby wszystko, co składa się na moje ziemskie życie, przygotowało mnie do tej chwili. Nie wiem, kiedy ona nastąpi, ale tak jak wszystko, również i tę chwilę oddaję w ręce Matki mojego Mistrza: Totus Tuus” (Jan Paweł II, Testament, Pallottinum 2005, str. 3).

Wzrusza nas, a jednocześnie urzeka, to gorące pragnienie Ojca Świętego, aby być jak najlepiej przygotowanym na to końcowe spotkanie się z Panem Bogiem. Warto, abyśmy o tym pamiętali wszyscy. A pamięć o tym, to przede wszystkim troska o naszą wierność Bożym przykazaniom.

Chcemy więc w tym miesiącu sierpnia najpierw zapytać siebie, właśnie o to, czy pamiętamy o naszym spotkaniu ze Stwórcą w chwili naszego przejścia z tego życia do wieczności; a następnie, czy zabiegamy o to, aby nasze życie było zgodne z zasadami moralnymi i to w konkretnej dziedzinie, w zakresie naszej trzeźwości?

2. Różne docierają do nas głosy. Są takie, które lekceważą grozę pijaństwa i nadużywania alkoholu. Spotykamy się i z takimi, które usiłują reklamować picie alkoholu, odnosząc z tego materialne korzyści. Ale są też głosy poważne wyrażające niepokój i ból z powodu straszliwych grzechów pijaństwa, z racji także na spustoszenie moralne, jakie niesie ze sobą ten

nałóg. Zapominać też nie można o chorobach tak nadużywających alkoholu, jak i ich dzieci lub współmałżonków, a nawet osób postronnych.

Blogosławiony Ignacy Kłopotowski, wyniesiony na ołtarze przed miastem w Warszawie, odnotował w roku 1907: „Ach ta wódka! Ile ona kosztuje co dzień pieniędzy i zdrowia, i wstydu, ile łaski Bożej zmarnuje. Gdybym mógł choć część tych pieniędzy uratować, co się w jednej tylko „Bawarii” (nazwa karczmy w pobliżu mieszkania Blogosławionego) marnuje, na którą patrzę ze swoich okien, już bym mógł szpital dla małych dzieci wybudować (...)” („Polak-Katolik”, 1907, nr 5, s.1).

3. Te dawne i współczesne doświadczenia nie mogą nas pozostawiać obojętnymi wobec tego rodzaju zniszczenia. Musimy szukać takich środków i takich metod, które dopomogą nam i naszym rodakom w wyzwaniu się od alkoholu, od tego niesłychanie groźnego dla jednostki, rodziny i całego społeczeństwa zagrożenia. Mamy starać się o to, aby ułatwiać panowanie nad sobą. Pisze już o tym Cyprian Kamil Norwid:

„...Nie niewola ni wolność

- są w stanie uszczęśliwić Cię...

Nie! - Tyś osobą: udziałem twym więcej!...

panowanie nad wszystkim na świecie - i nad sobą!”

(C. K. Norwid, Królestwo).

Poecie nie wystarczy nawet to, abyśmy się uwalniali z nałogu. On idzie dalej. Pragnie, abyśmy potrafili w pełni panować nad sobą.

4. Prorok Izajasz jest podobnego zdania, kiedy woła: „Czemu wydajecie pieniądze na to, co nie jest chlebem? I waszą pracę na to, co nie nasyci? Słuchajcie mnie (...)” (Iz 55, 3). A słuchać Proroka, to znaczy uczyć się od Jezusa Chrystusa. Św. Paweł jest pewien, że nic nas nie może odłączyć od miłości Jezusa Chrystusa. Po prostu, nie ma takiej siły. Jednakże pod warunkiem, gdy będziemy znali i kochali Syna Bożego.

Ta miłość nie przychodzi sama z siebie. Ją musimy pielęgnować i rozwijać. A nie ma lepszej drogi prowadzącej do tego, jak życie eucharystyczne. Ojciec Święty Jan Paweł II, zdając sobie sprawę z zagrożeń, jakie czyhają na osoby i grupy ludzkie, jakby przeczuwając swoje odejście stąd, ogłosił Rok Eucharystii. I jest on swoistym dopełnieniem Testamentu zmarłego Papieża. Eucharystia ratuje nas przed każdym głodem, chroni przed jakąkolwiek

słabością. Przekonali się o tym ci, którzy - jak mówi dzisiejsza Ewangelia - będąc na pustkowiu najedli się do sytości.

5. Współczesny człowiek, zagrożony alkoholowym niebezpieczeństwem, potrzebuje wyjątkowej pomocy. Nie wystarczy mu powiedzieć, że robisz źle. Niekiedy nawet bardzo poważne tłumaczenia, mające swoje oparcie w medycynie, psychologii i w innych naukach - nie odnoszą skutku. Potrzebny jest przykład, potrzebny jest człowiek, który potrafi się poświęcać.

Z tego to względu kolejny raz Biskupi Polscy zwracają się z apelem do wszystkich ludzi dobrej woli: powstrzymajcie się od alkoholu w miesiącu sierpniu, w miesiącu tyłu świąt maryjnych i narodowych; w miesiącu jubileuszu - 25-lecia powstania „Solidarności”. Biskupi Polscy apelują do producentów i sprzedawców: nie bogaćcie się na ludzkiej biedzie. Biskupi Polscy apelują wreszcie do środków komunikacji społecznej: wyjdźcie naprzeciw trzeźwości, pomóżcie w ratowaniu człowieka, rodziny i społeczeństwa!

Niech nie będzie w naszej Ojczyźnie nikogo, kto by okazał się głuchym na ten apel! Kto by nie chciał być człowiekiem dobrej woli!

6. Ufajmy, że dzięki temu to, co przeżyliśmy na przełomie marca i kwietnia wydłuży się znacznie. I będzie czytelne w częstszym uśmiechu dziecka, w spokoju rodzinnego gniazda, w sumienności w pełnieniu obowiązków, w zdrowiu duszy i ciała nas wszystkich.

To z pewnością miał na myśli Jan Paweł II, gdy nawiązując do spotkania Pana Jezusa z uczniami uchodzącymi do Emaus, rozważał: „Rozpoznawszy Pana, dwaj uczniowie z Emaus „w tej samej godzinie wybrali się” (Łk 24,33), aby przekazać to, co zobaczyli i usłyszeli. Kiedy naprawdę doświadczyło się Zmartwychwstałego, pożywając Jego Ciało i Jego Krew, nie można zatrzymać tylko dla siebie przeżywanej radości” (Jan Paweł II, Mane.. ,24).

7. Ukochani Bracia i Siostry, nie zachowujmy jedynie dla siebie tej radości. Dzielmy się nią, ofiarując nasze Komunie św. w intencji otrzeźwienia naszego narodu. Zachęcajmy do korzystania z tego wielkiego daru wszystkich naszych bliskich. Niech nie lękają się sakramentu Pojednania i Eucharystii ludzie uzależnieni od alkoholu!

Niech sierpień stanie się miesiącem wymiany darów pomiędzy nami, daru abstynencji i trzeźwości, daru miłości i nadziei, którą w tym roku szczególnie chcemy pielęgnować.

Niech nasza wymiana darów ma zawsze w sobie coś z tego największego Daru, jakim jest Eucharystia. Kto będzie coraz bliżej tej tajemnicy, ten będzie coraz chętniej dzielił się swoją miłością i trzeźwością, swoją radością! A błogosławieństwo Boże będzie spoczywało na nim, na jego rodzinie i na całej Polsce. Amen.

+ *Antoni Dydyca*

Biskup Drohiczyński

Przewodniczący Zespołu Apostolstwa Trzeźwości
Konferencji Episkopatu Polski

Drohiczyn, 11 VII 2005

Św. Benedykta, Patrona Europy

Apel przeznaczony jest do duszpasterskiego wykorzystania w niedzielę 31 lipca 2005 r.

+ *Henryk Tomalik*

Wikariusz Generalny

SŁOWO RADY STAŁEJ I BISKUPÓW DIECEZJALNYCH Z JASNEJ GÓRY

W dniu 25 sierpnia 2005 roku obradowała na Jasnej Górze Rada Stała Konferencji Episkopatu Polski oraz Biskupi Diecezjalni. W Uroczystość Matki Bożej Częstochowskiej, biskupi uczestniczyli we Mszy świętej koncelebrowanej pod przewodnictwem arcybiskupa Stanisława Dziwisza, metropolity krakowskiego. Z Jasnej Góry zwycięstwa, obchodzącej w tym roku 350. rocznicę cudownej obrony przed *'szwedzkim potopem'*, biskupi kierują do kapłanów, wiernych i wszystkich ludzi dobrej woli swoje Słowo.

1. W Jasnogórskim Sanktuarium Narodu, biskupi wraz ze zgromadzonymi na Mszy świętej wiernymi i całym Kościołem w Polsce, dziękowali za pontyfikat sługi Bożego Jana Pawła II. Szczególną okazją ku temu było nałożenie nowych koron na obraz jasnogórski, które poświęcił On w dniu 1 kwietnia 2005 roku, w przeddzień swojej śmierci.

W liście apostolskim skierowanym z tej okazji do Generała Zakonu, napisał: „Polecam Jej macierzyńskiej opiece Kościół na ziemi polskiej, aby przez świadectwo świętości i pokory zawsze umacniał nadzieję na lepszy świat w sercach wszystkich wierzących. Proszę o odwagę dla odpowiedzialnych za przyszłość Polski, aby wpatrzeni w postać ojca Augustyna Kordeckiego, potrafili bronić każdego dobra, które służy Rzeczypospolitej”.

2. Biskupi z wdzięcznością przyjmują zapowiedź wizyty apostolskiej Papieża Benedykta XVI w Polsce, którą planuje On w 2006 roku; dziękują za tę decyzję oraz radują się z oczekiwanego spotkania z Następcą św. Piotra. Wyrazili też wdzięczność za rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego Jana Pawła II oraz za podtrzymywanie żywej pamięci o swoim Poprzedniku w wielu przemówieniach i spotkaniach.

3. Wśród wielu trwałych owoców pontyfikatu Jana Pawła II są Świato-we Dni Młodości. Dwudzieste jubileuszowe spotkanie w Kolonii zostało zapowiedziane w Toronto w 2002 roku i w znacznej mierze przygotowane przez papieża przełomu tysiącleci. Realizacja tego dzieła przypadła Benedyktowi XVI. Był to czas rzeczywistego spotkania Kościoła młodych - pokolenia Jana Pawła II. Dla wszystkich, a szczególnie dla Kościoła w Niemczech i archidiecezji kolońskiej, były to dni ważnego świadectwa młodych, szukających

Chrystusa i przeżywających radość spotkania z Nim i z braćmi. Wszędzie wyczuwało się obecność dwu papieży w kolońskim dniu młodych. Biskupi dziękują polskiej młodzieży i towarzyszącym im kapłanom za udział w katechezach i spotkaniach z Ojcem świętym, wyrażając nadzieję, że słowa papieskiego zasiewu wydadzą owoc w życiu wszystkich, którzy bezpośrednio lub dzięki telewizji i innym mediom uczestniczyli w tych dniach.

4. Biskupi dziękują też obu papieżom za przygotowanie i wydanie *Kompendium Katechizmu Kościoła Katolickiego*. Z polecenia papieża Jana Pawła II Katechizm Kościoła Katolickiego został wydany w 1992 roku a po dziesięciu latach biskupi poprosili Ojca Świętego o przygotowanie skróconej wersji tego katechizmu, by każdy mógł łatwiej ogarnąć całą panoramę wiary katolickiej. Zespół kierowany przez kardynała Ratzingera przygotował skrót *Katechizmu*, który papież Benedykt XVI ogłosił całemu Kościołowi w uroczystość apostołów Piotra i Pawła 2005 roku. Dwa miesiące później ukazało się polskie tłumaczenie tego Kompendium, które jako pierwsi poznali młodzi w Kolonii. Biskupi proszą wszystkich wierzących i poszukujących o sięganie po to *Kompendium*. Niech służy ono poszczególnym wiernym, rodzinom i wspólnotom, katechetom i duszpasterzom. Niech będzie także pomocą w prowadzeniu katechezy dorosłych w parafiach. Rozpoczynający się nowy rok szkolny i katechetyczny niech stanie się nową okazją do jeszcze większej troski o młode pokolenie Polaków.

5. W związku z 25. rocznicą powstania „Solidarności”, biskupi zachęcają do modlitwy dziękczynnej za to wszystko dobro, jakie dokonało się w Polsce i w Europie dzięki wydarzeniom sierpniowym roku 1980. Były one owocem wyboru kardynała Wojtyły na papieża i Jego pierwszej pielgrzymki do Ojczyzny. Ojciec święty przy wielu okazjach mówił o „Solidarności” i do „Solidarności”. Jego słowa wypowiedziane w Gdańsku podczas pielgrzymki w 1999 roku są ciągle aktualnym zaproszeniem do pielęgnowania dziedzictwa „Solidarności”. Papież mówił wtedy: „Było to przełomowe wydarzenie w historii naszego narodu, a także w dziejach Europy. „Solidarność” otworzyła bramy wolności w krajach zniewolonych systemem totalitarnym, zburzyła mur berliński i przyczyniła się do zjednoczenia Europy podzielonej od czasów drugiej wojny światowej na dwa bloki. Nie wolno nam nigdy tego zatrzeć w pamięci. To wydarzenie należy do naszego dziedzictwa narodowego. Słyszałem wtedy w Gdańsku od was: nie ma wolności bez

solidarności. Dzisiaj wypada powiedzieć, nie ma solidarności bez miłości”. Dla nas wszystkich, a szczególnie dla ludzi „Solidarności”, słowa te są wołaniem o rachunek sumienia z miłości społecznej, z narodowej jedności i z troski o człowieka i rodzinę. Na obchody rocznicy sierpnia 1980 roku w Gdańsku papież Benedykt XVI ustanowił swoim przedstawicielem Metropolitę Krakowskiego. Wezmą w nich udział także biskupi polscy i z krajów, które dzięki „Solidarności” odzyskały polityczną wolność. Niech te dni będą czasem modlitwy za Polskę.

6. Najbliższe dwa miesiące będą dla naszej Ojczyzny wyjątkowo ważne. Czekają nas wybory parlamentarne i prezydenckie. Najważniejsze jest to, byśmy w nich wzięli udział. Od tego bowiem, jakich ludzi wybierzemy do parlamentu, zależeć będzie stanowione prawo, a także jakość i skuteczność rządu, który ten parlament wyłoni. Wszystkim powinno zależeć na tym, by stanowione prawo służyło godności człowieka i rodziny, by wybrani przez nas reprezentanci chcieli i potrafili roztropnie troszczyć się o dobro wspólne. Kościół głosząc zasady etyczne odnoszące się do życia społecznego i politycznego przypomina niezbywalne prawo do życia od poczęcia do naturalnej śmierci, prawa człowieka - w tym prawo do pracy - oraz podstawowe prawa rodziny gwarantowane przez prowadzenie rzeczywistej polityki prorodzinnej. Tego wszystkiego oczekujemy po nowym parlamencie, a także po nowym prezydencie, który mając w swoich rękach ostateczne narzędzie, w postaci *veta* do ustaw parlamentarnych, powinien stać na straży życia i małżeństwa rozumianego jako trwałe związanie mężczyzny i kobiety. Dlatego tak ważne jest to, kogo wybierzemy. W tym przejawia się nasz patriotyzm i rzeczywista miłość do Ojczyzny. Niech nikt nie mówi, że jego to nie obchodzi. Prawo i obowiązek uczestniczenia w polityce dotyczy każdego chrześcijanina, przypominał papież Jan Paweł II. Niech więc wszyscy obywatele pamiętają o swoim prawie i obowiązku brania udziału w wolnych wyborach na pożytek dobra wspólnego (*Gaudium et spes*, n. 75). Wybierajmy ludzi znanych ze swojej dotychczasowej działalności na poziomie samorządowym i państwowym, ludzi uczciwych i kompetentnych, spełniających kryteria etyczne; ludzi zdolnych służyć człowiekowi, rodzinie i dobru wspólnemu. Biskupi zachęcają do modlitwy w intencji Ojczyzny i zbliżających się wyborów. Niech ona trwa we wszystkich parafiach, wspólnotach i sanktuariach diecezjalnych i narodowych.

Z Jasnej Góry udzielają błogosławieństwa wszystkim podejmującym codzienną troskę o człowieka i rodzinę oraz o to dziedzictwo, któremu na imię Polska

*Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi polscy
zgrupowani na Jasnej Górze*

Częstochowa, 26 sierpnia 2005 r.

Słowo biskupów należy odczytać w niedzielę 28 sierpnia br.

LIST PASTERSKI EPISKOPATU POLSKI

na Dzień Papieski – 2005

„Jan Paweł II – Orędownik Prawdy”

„Wszystko mogę w tym, który mnie umacnia” (Flp 4,13)

- Słowa z Listu św. Pawła do Filipian odczytane podczas
dzisiejszej Liturgii Słowa

1. Jednoczył ludzkość. Jednoczył Polaków

SIOSTRY I BRACIA

Po raz pierwszy przeżywać będziemy w najbliższą niedzielę Dzień Papieski już bez obecności wśród nas Umiłowanego papieża Jana Pawła II w ziemskim wymiarze. Duchowo jest On z nami, jako nasz Orędownik w Domu Ojca. Trwa wielka modlitwa Kościoła o Beatyfikację i Kanoniczację tego, który tak niedawno dzielił nasz ludzki los, ukazując słowem, a przede wszystkim przykładem życia prawdę o Bogu i o człowieku, stworzonym na Obraz i podobieństwo Boga. Dzień Papieski jest nie tylko przywołaniem dzieła wielkiego Papieża, ale jest Dniem Kościoła, którego misję ukazywał i realizował Jan Paweł II w warunkach naszego czasu.

„Królestwo niebieskie podobne jest do Króla, który wyprawił ucztę weselną swemu synowi” (Mt 22,2) – mówi Chrystus w dzisiejszej Ewangelii. Na tę ucztę Bóg zaprasza wszystkich, którzy uczestniczą w ludzkiej godności i podejmują wysiłki, by swe człowieczeństwo przyozdobić w szatę godną człowieka.

Przez ponad 26 ostatnich lat, na różny sposób my Polacy wyrażaliśmy naszą miłość względem osoby Ojca Świętego Jana Pawła II. Fakt ten nie dziwił nikogo. W momencie odejścia do domu Ojca, ludzkość złożyła Mu hołd. Katolicy, chrześcijanie, a także wyznawcy innych religii oraz poszukujący swej drogi do Boga ludzie dobrej woli zdawali sobie sprawę z wielkości tego człowieka. Z Nim modliliśmy się. W Jego słowa wsłuchiwalismy się. Razem z Nim poszukiwaliśmy sposobów na rozwiązywanie trudnych problemów ludzi, zwłaszcza najbardziej ubogich. Nie mogliśmy jednak przewidzieć, że w chorobie i w momencie Jego odejścia do wieczności będziemy przy Janie Pawle II tak blisko. Odnosiło się wtedy wrażenie, że każdy z nas jest na

Placu Świętego Piotra, że czuwa przy łóżku cierpiącego Papieża, jako przy kimś najbliższym. W czasie żałoby i pogrzebu byliśmy blisko Niego a także blisko siebie nawzajem. Te dni uwidoczniły skrywane głęboko, niejednokrotnie dotknięte bolesnymi doświadczeniami, pragnienia żarliwej modlitwy, miłości, jedności, solidarności, dobra i międzyludzkiej życzliwości. Uświadamialiśmy sobie, że wartości te są najgłębszymi potrzebami człowieka, ponad konfliktami, grą interesów, bezwzględnością ekonomii czy wąsko pojętym sukcesem. Trudno powiedzieć czy kiedyś w historii naród Polski głębiej odczuwał takie zjednoczenie wokół wartości, które głosił i którymi żył wielki Papież. Świadomość bycia chrześcijaninem, a jednocześnie głęboka więź narodu mobilizowały nas we wspólnym hołdzie wobec tego Człowieka.

2. Nowy wymiar Dnia Papieskiego

DRODZY SIOSTRY I BRACIA

Utożsamiamy się z treścią słów dzisiejszego pierwszego czytania: *Oto nasz Bóg, Ten któremuśmy zaufali (...) cieszymy się i radujmy z Jego zbawienia.* (Iz 25,9). Z perspektywy upływającego czasu widać lepiej, jak Bóg troszczy się o człowieka, wysłuchuje jego modlitw i nie opuszcza go w ciężkich doświadczeniach. Ten pontyfikat został nam dany przez Bożą Opatrzność na czasy trudne, jako odpowiedź Boga na potrzeby człowieka żyjącego na współczesnych pustyniach świata (por. Benedykt XVI, Homilia z 24 kwietnia 2005). Wiele środowisk pragnie upamiętnić pontyfikat Ojca Świętego – Jana Pawła II. Należy jednak dołożyć starań, aby inicjatywy te miały głęboki sens i długotrwałą wartość. Jednym z najważniejszych dzieł w tym zakresie jest ustanowiony przed pięciu laty przez Konferencję Episkopatu Polski Dzień Papieski, obchodzony zawsze w niedzielę poprzedzającą wybór Kardynała Karola Wojtyły na Stolicę Piotrową. W roku 2001, z tej okazji Jan Paweł II skierował do nas następujące słowa: *Dziękuję za życzliwość tym, którzy w bliskości kolejnej rocznicy mojego pontyfikatu włączają się w obchody tzw. Dnia Papieskiego. Wierzę, że różnorakie celebracje religijne i wydarzenia artystyczne, jakie odbywają się w tym dniu, przyczynią się do głębszego poznania Ewangelii, nauczania Kościoła i więzi, jakie w całej naszej historii łączą wartości religijne i kulturowe.*

Za tydzień, 16 października, w duchu wdzięczności i zobowiązania, z niegasnącą miłością wspomnimy Ojca Świętego Jana Pawła II przeżywając kolejny piąty już Dzień Papieski pod hasłem: *Jan Paweł II - Orędownik Prawdy*. We wszystkich kościołach zgromadzimy się na modlitwę w intencji rychłej beatyfikacji Jana Pawła II. Będziemy dziękować Bogu za dar Jego osoby. Ojciec Święty wielokrotnie prosił nas o modlitwę we własnej intencji w czasie trwania posługi piotrowej oraz po Jego śmierci. Wezwanie to odczytujemy jako nasz moralny obowiązek, któremu w sposób szczególny będziemy chcieli uczynić zadość w przyszłym tygodniu. Dzień Papieski od początku zakładał łączność ze Stolicą Piotrową dlatego nie może zabraknąć modlitewnej więzi z Ojcem Świętym Benedyktem XVI – bezpośrednim następcą Jana Pawła, coraz częściej nazywanego Wielkim. Jest to dla nas tym bardziej naglące, iż Benedykt XVI, już jako biskup i potem kardynał, był jednym z najbliższych Jego współpracowników, a teraz stał się kontynuatorem Jego apostołskich wysiłków. Dał temu wyraz w homilii pogrzebowej oraz w inauguracyjnym Słowie Bożym, skierowanym do nas u początku posługi Piotra.

3. Dzień, który łączy nas wszystkich

Mamy nadzieję, że w uroczystości Dnia Papieskiego włączą się zwłaszcza miejscowości zaszczycone niegdyś wizytą apostołską, miasta od których przyjął On honorowe obywatelstwo, szkoły nazwane Jego imieniem, media, które w ostatnich miesiącach dały szczególnie mocny i wręcz wzruszający wyraz przywiązania do Ojca Świętego i wreszcie wszyscy ludzie dobrej woli. Będziemy przeżywali ten dzień w wielu obszarach; od wymiaru religijno – liturgicznego, poprzez naukowy i kulturalny, aż do konkretnego gestu solidarności z potrzebującymi. Na różne sposoby będziemy rozważać papieskie nauczanie. Stałe sięganie do tekstów Ojca Świętego jawi się bowiem jako nagląca potrzeba w polskiej rzeczywistości obecnej doby. Jan Paweł II był orędownikiem prawdy, był jej świadkiem, zwłaszcza tam gdzie była ona zagrożona, fałszowana czy zapomniana. Jego myśl ogarniała wszystkie aspekty prawdy o Bogu, człowieku i świecie. Przypominał wielokrotnie, że człowiek jest umiłowanym i chcianym dzieckiem Boga, a ostatecznym powołaniem człowieka jest uszczęśliwiająca zjednoczenie ze Stwórcą. Wbrew wielu prądom myślowym Jan Paweł II przekonywał, że człowiek

jest drogą Kościoła, Chrystus jedynym jego Odkupicielem, że Bóg jest bogaty w miłosierdzie. (por. KDK nn. 12- 22).

Opierając się na takich podstawach teologicznych przechodził do ukazania prawdy, dotyczącej życia doczesnego. Apelowal do wszystkich, aby uwierzyli, że sensem życia na Ziemi nie jest duch agresji, konkurencji czy wzajemnego zwalczania, ale życie w atmosferze bratersko – siostrzanej, nacechowanej pokojem i przebaczeniem. Każdy ma swoje miejsce, jest potrzebny i odpowiedzialny za innych. Taka koncepcja życia wiary i życia społecznego ma silne podstawy biblijne i jest zakorzeniona w Bogu, a jej fundamentem jest prawda we wszelkich jej wymiarach. Przewodnikiem po drogach poszukiwania prawdy uczynimy więc w przyszłym tygodniu Jana Pawła II. Warto zastanowić się już dziś, w jaki sposób każdy z nas mógłby się włączyć w realizację tegorocznego programu Dnia Papieskiego, nade wszystko, by stawać się świadkiem prawdy. W specjalnej encyklice z dnia 6 sierpnia 1993 r. papież pisał: „*Blask prawdy jaśnieje we wszystkich dziełach Stwórcy, w szczególności zaś sposób w człowieku, stworzonym na obraz i podobieństwo Boga (por. Rdz 1,26): prawda oświeca rozum i kształtuje wolność człowieka, który w ten sposób prowadzony jest ku poznaniu i umiłowaniu Pana*”. (Veritatis splendor, n. 1)

4. Troska o zdolną młodzież – to wznoszenie żywego pomnika Janowi Pawłowi II

DRODZY SIOSTRY I BRACIA

Papieskie nauczanie społeczne stało się inspiracją dla polskich biskupów, a także dla wiernych świeckich przy powołaniu Fundacji Dzieło Nowego Tysiąclecia. Wspiera ona zdolną młodzież z małych ośrodków, o dużym bezrobociu, często zapóźnionych gospodarczo czy kulturowo, chcącą zdobyć gruntowne wykształcenie. Oprócz stypendiów, wychowawczym celem służą organizowane corocznie obozy. Opieka nad rzeszą 1300 stypendystów ze wszystkich zakątków Polski możliwa jest dzięki ofiarom, składanym przez wiernych w czasie zbiórki, towarzyszącej Dniowi Papieskiemu. Wszystkim, którzy w nadchodzącą niedzielę zechcą wesprzeć to Dzieło ofiarą i modlitwą, z serca dziękujemy: Bóg zapłać. Warto przypomnieć, że Ojciec Święty wyraził się o tym *żywym pomniku*, iż jest *najbliższy Jego*

sercu. 9 października 2004 roku usłyszeliśmy z Jego ust słowa: *Pozdrawiam Fundację Dzieło Nowego Tysiąclecia i wszystkich, którzy z okazji kolejnej rocznicy pontyfikatu podejmują różnorakie inicjatywy religijne, kulturalne i społeczne. Cieszę się, że wspomnienie dnia, w którym Pan wezwał mnie na Stolicę św. Piotra staje się okazją do modlitwy, do refleksji nad sprawami wiary i nad rzeczywistością Kościoła ci także do konkretnych czynów miłosierdzia, szczególnie na rzecz młodzieży, która potrzebuje wsparcia w zdobywaniu wykształcenia na miarę swoich zdolności. Niech ten wysiłek Kościoła w Polsce owocuje pokojem w życiu rodzinnym i społecznym. Natomiast dwa lata wcześniej Ojciec Święty powiedział: Cieszę się, że (...) w tym dniu pozyskiwane są środki na wspieranie uboższej młodzieży przez stypendia naukowe, które pomogą jej lepiej przygotować się do zadań, jakie ją czekają w dorosłym życiu. Rzeczywiście jest to dzieło, które należy wspierać dla dobra całego Narodu. Gratuluję laureatom narody Totus. Dzisiaj, po odejściu Jana Pawła do domu Ojca, Dzień Papieski i Fundację traktujemy jako jeden z najważniejszych sposobów realizacji duchowego testamentu Jana Pawła II.*

Na czas przygotowywania i przeżywania Dnia Papieskiego w Roku 2005
wszystkim z serca błogosławimy.

Warszawa, 17 czerwca 2005 r.

*Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi
obecni na 332 Zebraniu Plenarnym Konferencji
Episkopatu Polski*

List Episkopatu Polski należy odczytać z ambon w niedzielę,
9 października br.

+ Henryk Jarmak
Wikariusz Generalny

BISKUP SIEDLECKI

SŁOWO BISKUPA SIEDLECKIEGO ZBIGNIEWA KIERNIKOWSKIEGO PRZED ZBLIŻAJĄCYMI SIĘ WYBORAMI PARLAMENTARNYMI

Drodzy Diecezjanie!

Za tydzień staniemy w obliczu dopełnienia obowiązku obywatela i chrześcijanina, jakim jest wybór naszych przedstawicieli do Parlamentu, którzy ukonstytuują przyszły rząd. Dokonując tego wyboru możemy kierować się różnymi kryteriami. Kryteria te uwzględniają najczęściej pragnienia większości i oczekiwania tych, którzy mają więcej siły przebicia, którzy posiadli zdolność zaistnienia i zaprezentowania się. Inaczej mówiąc, łatwo wybrać to, co w danej chwili wydaje się dla nas dobre, zapominając o tym, co jest prawdziwie dobre, lub nie dość uwzględniając prawa i potrzeby słabszych, którzy nie mają środków i sił do skutecznego zaprezentowania swoich potrzeb, oczekiwań, rozwiązań. Czasem w dążeniu do władzy czy szukaniu poparcia pomija się fakt, iż nasze życie i władza nad nami ostatecznie należy do Pana Boga.

By uniknąć spłylenia naszego podejścia do wyborów, konieczne jest odwołanie się do przesłania Bożego, w celu uświadomienia sobie, że sprawowanie władzy to posługa, która musi uwzględniać słabszych i potrzebujących i z której kiedyś przyjdzie zdać sprawę przed Panem Bogiem. Ta prawda jest wyrażona bardzo dobitnie w obrazie rozliczenia władców tego świata przez Pana Boga. To Pan Bóg jest Władcą i Jego władza rozciąga się nad światem. On też rozlicza i będzie rozliczał każdego. Warto więc być tego świadomym nie tylko w przypadku, gdy ktoś sprawuje władzę, ale także wówczas, gdy wybieramy tych, którzy tę władzę mają sprawować.

W tym kontekście przywołajmy słowa Psalmu 82: *Dokądże będziecie sędzić niegodziwie i trzymać stronę występnych? Ujmijcie się za sierotą i uciśnionym, wymierzcie sprawiedliwość nieszczęśliwemu i ubogiemu! Uwolnijcie uciśnionego i nędzarza, wyrwijcie go z ręki występnych!* Potem następuje refleksja psalmisty: *Lecz oni nie pojmują i nie rozumieją,*

bląkają się w ciemnościach – idąc za swoimi koncepcjami i dlatego: *cała ziemia chwieje się w posadach* (w. 2-5). Jest to bardzo mocny obraz!

W Biblii wyznacznikiem poprawności sprawowania władzy jest zawsze ujęcie się w imię Boga za tym, kto jest słaby. Po ludzku jest to bardzo nieekonomiczne, niepopularne. Chętniej bowiem jednoczymy się z tymi, którzy mogą nas poprzeć i tak poprowadzić, byśmy osiągnęli pewne, czasem tylko doraźnie, ale nasze sukcesy. W praktyce jednak – do czego nie chcemy się przyznać nawet sami przed sobą – okazuje się, że każdy łatwy, częściowy sukces jest porażką, a nawet krzywdą kogoś innego, i to zazwyczaj słabszego. Prawdziwy zaś sukces człowieka i społeczności to ujęcie się za tym, kto jest słaby, kto nie ma głosu – co może dokonywać się również kosztem tego, kto jest bardziej faworyzowany, mocniejszy; to przeniesienie pożądanego dobra lub korzyści na tego, kto go rzeczywiście potrzebuje i oczekuje. Oczywiście, nie można tego zawsze z góry zaplanować. Nie chodzi też o równanie w dół, lecz o wytworzenie takiej atmosfery, by ci, którzy posiadają środki i możliwości, którzy sprawują władzę, mieli na uwadze konkretnego człowieka z jego trudnościami i potrzebami materialnymi i duchowymi; by byli zdolni zająć się ludźmi pozbawionymi należnych im praw, a czasem wprost wykorzystanymi przez zmieniające się warunki i sposoby przekazywania władzy.

Obywatele naszego kraju w dużej mierze, zwłaszcza ostatnio, nie zawsze i nie we wszystkim czują się reprezentowani przez mających udział w sprawowaniu władzy (a udział ten mają także członkowie opozycji parlamentarnej). Jest wysoce niepokojącym istnienie tak licznej grupy ludzi potrzebujących, a nie mogących znaleźć oparcia w tych, którzy podjęli się reprezentowania ich na szczeblu władzy. Wybrani do sprawowania władzy – dotyczy to różnych jej szczebli – po wyborach nie zawsze pamiętają, że powinni w swoim działaniu kierować się przede wszystkim uwzględnieniem losu najslabszych. To jest właściwa koncepcja sprawowania władzy ukazana przez Pana Boga i obowiązująca tych, którzy mają świadomość i pamiętają, że Bóg będzie ich rozliczał. Apeluję dzisiaj do wszystkich wierzących Diecezjan, żeby to właśnie kryterium stało się przewodnim w momencie podejmowania decyzji o powierzeniu komuś losu własnego, rodziny i Ojczyzny. Nie sugerujemy się obietnicami łatwego sukcesu. Choćbyśmy bowiem bardzo tego chcieli i potrzebowali, to nie istnieje coś takiego jak łatwy sukces. Łatwy sukces i łatwa wygrana jednostki czy określonej grupy są

najczęściej związane z tym, że osiąga się je za cenę czyjejś szkody, krzywdy, konieczności czyjegoś wyrzeczenia czy porażki. Dlatego proszę każdego, by pamiętał o takiej zależności: twój łatwy zysk wiąże się zazwyczaj z wyzyskiem bliźniego.

Przed powierzeniem naszego losu na następne cztery lata nowej władzy rozważmy, czy wybieramy ludzi, którzy umieją realnie przedstawić pewien konkretny stan rzeczywistości, w której się znajdujemy, nie wypowiadają pustych obietnic, nie forują bezpodstawnych ocen i wyroków, nie mają nas cudownymi receptami na odmianę losu wszystkich na raz. Dokonując wyboru stawiamy sobie pytanie: czy ci, którym chcemy zaufać, są gotowi skutecznie brać w obronę człowieka, szczególnie tego, który nie jest w stanie sam się przebić, żeby i on poczuł się, że jest temu społeczeństwu potrzebny, że nie jest odrzucony, zepchnięty na margines, skazany na niebyt.

Kiedy podejmujemy się świadomego, odpowiedzialnego dopełnienia obowiązku obywatela i człowieka wierzącego, winniśmy się zatem kierować trzema zasadami doboru właściwych kandydatów.

Wybierani przez nas ludzie do sprawowania władzy powinni:

1. Uznawać, iż władzę sprawują z nadania kogoś, kto z jej sprawowania ma nie tylko prawo, ale i obowiązek ich rozliczyć. Mając na uwadze, że ta władza nie jest im nadana wyłącznie przez ludzi, nie powinni uwzględniać jedynie żądań większości (bądź to ilościowej, bądź wpływowej), lecz ujmować się – nawet wbrew ludzkiej logice – za słabszymi, pamiętając o swojej zależności od Pana Boga.

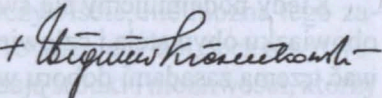
2. Winni, dalej, mieć na uwadze prawa człowieka, niezależnie od tego, jak jest on wpływowy, jaką ma siłę i jaką *wartość* przedstawia w oczach swoich czy określonych grup. Wybrani winni kierować się w swym działaniu prawdziwą wartością człowieka i jego rzeczywistymi potrzebami, jako stworzonego przez Boga i do Boga należącego. Staje się to bardzo doniosłe, zwłaszcza gdy człowiek – niezależnie od tego, kim jest – znajduje się w sytuacji pozbawienia i naruszenia należnych mu praw, albo nie jest należycie wspomagany w tym, by mógł spełniać swoje obowiązki.

3. Wybrani winni wreszcie wykazać, że ich ujmowanie się za człowiekiem, a w szczególności za człowiekiem słabym, nie może być tylko słowną propagandą, chwytliwą obietnicą, ale musi przekładać się na fakty, konkretnie zrealizowane stopnie i przejawy sprawowania władzy. Istnieją bowiem propozycje populistyczne, wprost destrukcyjne, gdyż obiecują dobra

niemożliwe do zrealizowania, i to czasem bez odniesienia się do Pana Boga. Wobec tego rodzaju programów musimy być bardzo ostrożni.

Kończąc to moje słowo przywołuję sierpniowy apel Biskupów, by wziąć udział w wyborach, by uczynić to w poczuciu odpowiedzialności za drogę wzrostu i życia człowieka, by mógł on się spełniać zgodnie z zamysłem i wolą Bożą. Wybierajmy tych, którzy w naszym imieniu będą stwarzać warunki do pełnego życia człowieka – od początku jego istnienia aż do naturalnej śmierci – gwarantując wszystkie należne mu prawa, ale jednocześnie ukazując realnie, to znaczy konkretnie i nieobłudnie, jego obywatelskie obowiązki wobec społeczności i narodu. Wybierajmy więc tych, którzy nie obiecują, ale sami czynią i dają innym przestrzeń do takiego działania oraz uwzględniają działanie Pana Boga.

Z pasterskim błogosławieństwem

Biskup Siedlecki

Siedlce, 14 września 2005 r.

W święto Podwyższenia Krzyża świętego

Do duszpasterskiego wykorzystania w niedzielę,
18 września 2005 r.

LIST BISKUPA ORDYNARIUSZA DO WIERNYCH NA 61. TYDZIEŃ MIŁOSIERDZIA

Dzisiejszą niedzielą rozpoczynamy 61. Tydzień Miłosierdzia. W tym roku przeżywamy go pod hasłem: **Eucharystia posłaniem do służby potrzebującym**. Nawiązuje ono do obchodzonego obecnie w Kościele Roku Eucharystii oraz do Listu Apostolskiego Jana Pawła II *Mane nobiscum Domine*, wydanego z okazji tego właśnie roku.

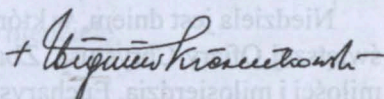
W liście tym Ojciec Święty napisał: „Czyż zatem nie można by Roku Eucharystii uczynić okresem, w którym wspólnoty diecezjalne i parafie w sposób szczególnie postarają się zaradzić czynną braterską pomocą którejs z tak licznych form ubóstwa na naszym świecie? Mam tu na myśli tragedię głodu, który dręczy setki milionów istnień ludzkich, mam na myśli choroby, nękające kraje na drodze rozwoju, samotność starców, trudności przeżywane przez bezrobotnych, przeciwności losowe, znoszone przez emigrantów. Są to nieszczęścia, które dotykają też – chociaż w innej mierze – regiony zamożniejsze. Nie możemy się ludzić; tylko po wzajemnej miłości i trosce o potrzebujących zostaniemy rozpoznani jako prawdziwi uczniowie Chrystusa (por. J 13,35; Mt 25,31-46). To właśnie jest kryterium, wedle którego będzie mierzona autentyczność naszych celebracji eucharystycznych” (nr 28).

Niedziela jest dniem, w którym gromadzimy się na sprawowanie Najświętszej Ofiary Chrystusa. Zbawiciel zwołuje swoich uczniów w duchu miłości i miłosierdzia. Eucharystia nie może być tylko wspomnianiem, ani też nie może być tylko uobecnianiem tego, co działo się wiele lat temu. Eucharystia jest szkołą życia w duchu miłości i miłosierdzia. To tu człowiek otrzymuje zdolność tracenia siebie, umierania dla siebie, by żyć dla drugiego i razem z drugim, uczy się rozpoznawania i otwierania się na potrzeby bliźnich. To tu, przy ołtarzu kształtuje się prawdziwie chrześcijańskie życie.

Eucharystia uczy nas pozbywania się egoizmu i patrzenia na świat nie przez pryzmat swojej osoby, lecz w duchu Jezusa Chrystusa, który przyszedł służyć. To podczas Eucharystii dojrzewa w nas świadomość, że idziemy razem, jedni obok drugich. To tutaj konsoliduje się ludzka wspólnota. Tutaj człowiek uczy się, że jest odpowiedzialny za drugiego człowieka i że razem z nim ma nieść ciężar krzyża każdego dnia.

Poszczególne dni Tygodnia Miłosierdzia mają nas uwrażliwić przede wszystkim na ludzi potrzebujących. Będą one poświęcone kolejno: osobom chorym; ludziom starym i samotnym; bezrobotnym; emigrantom; ubogim – i to w podwójnym wymiarze, to znaczy głodnym i niedożywionym, ale także zniewolonym, łaknącym sprawiedliwości i spragnionym wolności, oraz bezdomnym nie mającym dachu nad głową. Bądźmy wyczuleni na te wszystkie ludzkie potrzeby i niedole, i wyświadcmy konkretną pomoc.

Może wielu naszych bliskich i znajomych nie może z różnych względów uczestniczyć w niedzielnym zgromadzeniu wiernych – zanieśmy do ich domów ducha wspólnoty, budując solidarność i chrześcijańską komunię i miłość. Niechaj ten nasz duch czerpany z Eucharystii przejawia się też w konkretnych postawach i czynach, aby żyjący obok nas poznali, że nie są sami ze swoją starością, chorobą, brakiem pracy czy ojczyzny, brakiem żywności czy dachu nad głową. Eucharystia i chrześcijańska posługa miłości należą do jednej tajemnicy zbawienia i wewnątrznie są ze sobą zespolone jako owoc męki, śmierci i zmartwychwstania Jezusa Chrystusa. Tak jak w praktyce nie jest możliwe rozdzielenie przykazania miłości Boga od miłości bliźniego, tak też niemożliwe jest całkowite oddzielenie służby Bożej od służby człowiekowi. Niech zatem ten Tydzień Miłosierdzia uwrażliwi nas na wszystkie potrzeby ludzi, którzy żyją obok nas, byśmy poprzez służbę bliźniemu mogli służyć samemu Bogu.

Biskup Siedlecki

Siedlce, w Święto Podwyższenia Krzyża Świętego,
14 września 2005 r.

Do odczytania w pierwszą niedzielę października

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

Proboszczowie

Nominacje

- Ks. Bogusław Bolesta, mianowany dziekanem dekanatu hańskiego, na okres kolejnych 5 lat (01.09)
- Ks. Janusz Białucha MIC, mianowany proboszczem par. p.w. Matki Bożkiej Bolesnej w Goźlinie, na wniosek władz zakonnych (29.08)
- Ks. Tadeusz Dzięga, mianowany dziekanem dekanatu łukowskiego II na okres kolejnych 5 lat (10.08)
- Ks. Kazimierz Stańczuk, otrzymał przedłużenie nominacji na urząd dziekana dekanatu żelechowskiego (01.09)

Przeniesienia

- Ks. Marian Banasiuk, zwolniony z urzędu wikariusza par. p.w. Ducha Św. w Siedlcach, mianowany proboszczem parafii p.w. Niepokalanego Poczęcia NMP w Milanowie (09.08)
- Ks. Eugeniusz Juszczyk, zwolniony z urzędu wikariusza par. p.w. św. Marcina Biskupa w Stężycy, mianowany proboszczem par. p.w. Zwiastowania NMP w Makarówce (01.08)
- Ks. Dariusz Kujda, zwolniony z urzędu wikariusza par. p.w. Ducha Świętego w Woli Uhruskiej, mianowany proboszczem par. p.w. Ścięcia św. Jana Chrzciciela w Mszannie (01.08)
- Ks. Marian Mitura, zwolniony z urzędu proboszcza par. p.w. św. Sebastiana w Brzezinach, mianowany proboszczem parafii p.w. św. Teresy w Rozkopaczewie (01.08)
- Ks. Krzysztof Pawłowski, zwolniony z urzędu wikariusza par. p.w. Miłosierdzia Bożego w Siedlcach, mianowany proboszczem parafii p.w. św. Sebastiana w Brzezinach (01.08)
- Ks. Michał Stańczuk, zwolniony z urzędu proboszcza par. p.w. Niepokalanego Poczęcia NMP w Milanowie, mianowany proboszczem par. p.w. św. Marcina Biskupa w Stężycy (09.08)
- Ks. Roman Wiszniewski, zwolniony z urzędu proboszcza par. p.w. Niepokalanego Poczęcia NMP w Drelowie, mianowany proboszczem parafii

p.w. Najświętszego Zbawiciela w Rykach, oraz mianowany dziekanem dekanatu ryckiego (01.08)

Ks. Ireneusz Zieliński, zwolniony z urzędu proboszcza par. p.w. Ścięcia św. Jana Chrzciciela w Mszannie, mianowany proboszczem parafii p.w. Zmartwychwstania Pańskiego w Kopytowie (01.08)

Zwolnienia

Ks. Stanisław Burzec, zwolniony z urzędu proboszcza par. p.w. Najświętszego Zbawiciela w Rykach oraz z urzędu dziekana dekanatu ryckiego, przeniesiony na emeryturę (31.07)

Ks. Józef Celiński, zwolniony z urzędu proboszcza par. p. w. Zwiastowania NMP w Makarówce, przeniesiony na emeryturę (31.07)

Ks. Jan Raboszuk, zwolniony z urzędu proboszcza par. p.w. Zmartwychwstania Pańskiego w Kopytowie, przeniesiony na emeryturę (31.07)

Ks. Tadeusz Strzeszewski MIC, zwolniony z urzędu proboszcza par. p.w. Matki Boskiej Bolesnej w Goźlinie, na wniosek władz zakonnych (28.08)

Ks. Antoni Woroszyło, zwolniony z urzędu proboszcza par. p. w. św. Marcina Biskupa w Stężycy, przeniesiony na emeryturę (08.08)

Ks. Wiesław Wyrzykowski, zwolniony z urzędu proboszcza par. p.w. św. Teresy w Rozkopaczewie, przeniesiony na emeryturę (31.07)

Wikariusze

Nominacje

Ks. Sławomir Brodawka, mianowany diecezjalnym koordynatorem Wspólnot Odnowy w Duchu Świętym, działających na terenie Diecezji Siedleckiej (30.08)

Przeniesienia

Ks. Adam Haraszczuk, przeniesiony z par. p.w. św. Józefa w Międzyrzecu Podlaskim, do par. p.w. Ducha Świętego w Siedlcach (25.08)

Ks. Artur Domański, przeniesiony z par. p.w. MB Nieustającej Pomocy w Radzynie Podlaskim, do par. p.w. Ducha Świętego w Siedlcach (25.08)

Ks. Grzegorz Bindziuk, przeniesiony z par. p.w. św. Józefa w Trąbkach, do par. p.w. MB Nieustającej Pomocy w Radzynie Podlaskim (25.08)

Ks. Marcin Czuchraniuk, przeniesiony z par. p.w. św. Stanisława BM w Serokomli, do par. p.w. św. Rodziny i św. Apostołów Piotra i Pawła w Sobolewie (25.08)

- Ks. Tomasz Krawczyk, zwolniony z urzędu wikariusza w par. p.w. Matki Bożej Częstochowskiej w Radoryżu Kościelnym i skierowany do pracy w Katolickim Radiu Podlasie (25.08)
- Ks. Maciej Liszko, przeniesiony z par. p.w. Matki Boskiej Kodeńskiej w Pilawie, do par. p.w. św. Bartłomieja Apostoła w Korytnicy Łaskarzewskiej (25.08)
- Ks. Wojciech Majewski, przeniesiony z par. p.w. św. Rodziny i św. Apostołów Piotra i Pawła w Sobolewie, do par. p.w. Miłosierdzia Bożego w Siedlcach (01.08)
- Ks. Michał Olszewski, przeniesiony z par. p.w. św. Rodziny i św. Apostołów Piotra i Pawła w Sobolewie, do par. p.w. św. Stanisława BM w Serokomli (25.08)
- Ks. Zbigniew Szyprowski, przeniesiony z par. p.w. św. Mikołaja w Lubieniu, do par. p. w. św. Marcina Biskupa w Stężycy (01.08)
- Ks. Norbert Taratycki, przeniesiony z par. p.w. św. Bartłomieja Apostoła w Korytnicy Łaskarzewskiej, do par. p.w. św. Józefa w Trąbkach (25.08)

Zwolnienia

- Ks. Jan Babik, zwolniony z urzędu wikariusza par. p.w. Podwyższenia Krzyża Świętego w Adamowie i skierowany na studia w zakresie historii Kościoła na Wydziale Teologii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, począwszy od roku akademickiego 2005/2006 (25.08)
- Ks. Janusz Stefaniuk, zwolniony z urzędu wikariusza par. p.w. Chrystusa Miłosiernego Białej Podlaskiej (31.08)

Neoprezbiterzy

- Ks. Szczepan Litwiniuk, mianowany wikariuszem par. p.w. Podwyższenia Krzyża Świętego w Adamowie (26.08)
- Ks. Sławomir Gadowski, mianowany wikariuszem w par. p.w. Matki Bożej Częstochowskiej w Radoryżu Kościelnym (25.08)
- Ks. Arkadiusz Markowski, mianowany wikariuszem w par. p.w. Podwyższenia Krzyża Św. w Łukowie (25.08)
- Ks. Rafał Pietruczuk, mianowany wikariuszem par. p.w. Przemienienia Pańskiego w Wisznicach (01.08)
- Ks. Tomasz Sałasiński, mianowany wikariuszem par. p.w. św. Józefa w Międzyrzeczu Podlaskim (25.08)

Ks. Mirosław Żaczek, mianowany wikariuszem parafii p.w. Świętej Rodziny w Sobolewie (26.08)

Inne nominacje

Nominacje

Ks. Tomasz Czarnocki, mianowany notariuszem Kurii Diecezjalnej Siedleckiej z zadaniem koordynowania pracy Wydziałów kurialnych oraz zastępcą ekonoma diecezjalnego (13.09)

Ks. Robert Mirończuk, mianowany wykładowcą historii sztuki i kultury regionu w Instytucie Teologicznym w Siedlcach (23.08)

Ks. Robert Mirończuk, mianowany Kierownikiem Działu Artystyczno-Architektonicznego Kurii Diecezjalnej Siedleckiej (01.09)

S. Jadwiga Multan ze Zgromadzenia Sióstr Służek NMP Niepokalanej, mianowana diecezjalną referentką ds. zakonnych na okres pięciu lat (02.08)

Dk. Piotr Orłowski, skierowany do pomocy duszpasterskiej w par. p.w. św. Rodziny i św. Apostołów Piotra i Pawła w Sobolewie (25.08)

Ks. Stefaniuk, mianowany Diecezjalnym Konserwatorem Zabytków (01.09)

Brat Stanisław Tymczyszyn, należący do Zgromadzenia Księży Michalitów, mianowany nadzwyczajnym szafarzem Komunii świętej na prośbę Kustosza Sanktuarium Matki Bożej Fatimskiej w Górkach k. Garwolina (02.08)

Ks. Tomasz Zadrożny, ustanowiony pełniącym obowiązki dyrektora Katolickiego Gimnazjum oraz Katolickiego Liceum Ogólnokształcącego im. C. K. Norwida w Białej Podlaskiej, w roku szkolnym 2005/2006 (01.09)

Zwolnienia

Ks. Henryk Drozd, zwolniony z funkcji Kierownika Działu Artystyczno-Architektonicznego Kurii Diecezjalnej Siedleckiej oraz Diecezjalnego Konserwatora Zabytków (31.08)

Ks. Zbigniew Sobolewski, zwolniony z urzędu dyrektora Katolickiego Gimnazjum oraz Katolickiego Liceum Ogólnokształcącego im. C. K. Norwida w Białej Podlaskiej (31.08), otrzymał zgodę na zamieszkanie w Warszawie i objęcie od 1 września 2005 r. funkcji sekretarza generalnego w Caritas Polska

KOMUNIKATY KURII

L.dz. 765/05

Siedlce, dnia 24 sierpnia 2005 r.

Czcigodni Księża Dziekani

Uprzejmie informuję, że dnia 6 września 2005 r. (we wtorek), o godz. 10⁰⁰, w gmachu Centrum Charytatywno-Duszpasterskiego w Siedlcach, odbędzie się zebranie Księży Dziekanów. Serdecznie zapraszamy.

Ks. Piotr Sawczuk
Kanclerz

Wydział Duszpasterski

Siedlce, dn. 24 sierpnia 2005 r.

Diecezjalnej Kurii Siedleckiej

L. dz. 757/05

Czcigodny Ksiądz Dziekan.....
Dekanatu.....

Spotkanie kandydatów do bierzmowania

W dniu **1 października br.**, w **Sanktuarium w Pratulinie**, odbędzie się kolejne spotkanie kandydatów do bierzmowania. Będzie to jednocześnie dzień wdzięczności za beatyfikację Wincentego Lewoniuka i 12 Towarzyszy, Męczenników z Pratulina, jaka miała miejsce 6 października 1996 roku w Rzymie.

Przewidywany program spotkania jest następujący:

10.00 – Rozpoczęcie, krótkie przedstawienie się

10.30 – Katecheza Biskupa Ordynariusza i jej pogłębienie przez rozmowy i świadectwa uczestników

12.00 – Droga Krzyżowa

13.00 – Eucharystia

15.00 – Posiłek – różne formy spotkań i rozmów

16.00 – Zakończenie

Zwracamy się z prośbą, aby do dnia 25 września br. Czcigodni Księża Dziekani zgłosili w Kurii listy młodzieży, która weźmie udział w spotkaniu.

Ks. Wiesław Kazimieruk
Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

Wydział Duszpasterski Siedlce, dn. 25 sierpnia 2005 r.
Diecezjalnej Kurii Siedleckiej
L. dz. 758/05

Czcigodny Księżu!

W nawiązaniu do pisma Biskupa Ordynariusza z dnia 18 marca br. [L. dz. 174/05] w sprawie formacji permanentnej kapłanów, informujemy że pierwsze spotkanie formacyjne odbędzie się 29 września br. w Wyższym Seminarium Duchownym w Starym Opolu.

Ramowy program spotkania jest następujący:

10.00 konferencja (ks. dr Mirosław Cholewa)

11.00 indywidualna praca nad wskazanymi tekstami

12.00 obiad

13.00 praca w grupach

14.00 podsumowanie pracy w grupach

15.00 nabożeństwo eucharystyczne

Na to spotkanie zapraszamy dekanalnego ojca duchownego oraz księdza dziekana (lub wicedziekana).

Jednocześnie prosimy zabrać ze sobą Pismo święte oraz encyklikę Jana Pawła II „Dives in misericordia”. Potrzebne będą do pracy indywidualnej i w grupach.

Ks. Wiesław Kazimieruk
Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

Diecezjalna Kuria Siedlecka Siedlce, dn. 13 września 2005 r.
Wydział Duszpasterski
L. dz. 825/05

**Wielebny Ksiądz Dziekan
Dekanatu.....**

W dniu 6 października obchodzić będziemy 9 rocznicę beatyfikacji Wincentego Lewoniuka i 12 Towarzyszy, Męczenników z Pratulina.

W ramach obchodów uroczystości rocznicowych, w dniu 1 października, w sanktuarium w Pratulinie, mszy św. koncelebrowanej o godz. 13.00, z udziałem kandydatów do bierzmowania, przewodniczyć będzie J. E. Biskup Siedlecki Zbigniew Kiernikowski.

Natomiast w dniu 6 października o godz. 18.00, w katedrze siedleckiej sprawowana będzie msza św. koncelebrowana pod przewodnictwem J. E. Biskupa Henryka Tomasika..

Ks. Wiesław Kazimieruk
Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

CARITAS DIECEZJI SIEDLECKIEJ
Ul. Bpa Świrskiego 57
SIEDLCE

Tel. 025/631-09-55, Fax 025/631-09-57

Caritas@siedlce.opoka.org.pl

Konto: BPKO S.A. I/O Siedlce 10124026851111000036562387

L. dz. CDS/87/05

Siedlce, 14 września 2005 r.

**Czcigodny Ksiądz Proboszcz
Parafii.....**

Caritas Diecezji Siedleckiej przesyła na 61 Tydzień Miłosierdzia, za pośrednictwem Księdza Dziekana, materiały duszpasterskie oraz okoliczno-

ściowy afisz. Materiały zawierają tematy na poszczególne dni Tygodnia, propozycje homilii, modlitwę powszechną, czytanki różańcowe i katechezy.

Caritas Diecezji Siedleckiej przesyła następujące sugestie:

1. Tydzień Miłosierdzia należy przeprowadzić w każdej parafii, w dniach od 2 do 8 października 2005 roku, pod hasłem: „Eucharystia posłaniem do służby potrzebującym”.
2. Na rozpoczęcie Tygodnia Miłosierdzia w niedzielę 2 października 2005 roku, należy odczytać list.
3. Ofiary zebrane na tacę w niedzielę 2 października 2005 roku, przeznaczone są na cele charytatywne. Połowę ofiar należy przesłać (najlepiej za pośrednictwem Księdza Dziekana) do Caritas Diecezji Siedleckiej na diecezjalne cele charytatywne. Jeśli w jakiejś parafii wystąpi przeszkoda w zebraniu ofiar na cele charytatywne we wspomnianą niedzielę, należy ją zebrać w następną niedzielę, 9 października.
4. Caritas Diecezji Siedleckiej zachęca do zbierania w Tygodniu Miłosierdzia darów rzeczowych – odzieży, obuwia, żywności, środków czystości itp. – w kościele lub Punkcie Charytatywnym. Zebrane dary najlepiej rozdać w swojej parafii. Można je także przekazać do Caritas Diecezji Siedleckiej.
5. Tydzień Miłosierdzia jest czasem modlitwy, zwłaszcza różańcowej, w intencjach charytatywnych a także pamięci o chorych.

Ks. Krzysztof Hapon
Dyrektor Caritas
Diecezji Siedleckiej

Siedlce, 10. 09. 2005 r.

**J. W. Ks. Proboszcz
Parafii.....**

Kuria Diecezjalna, Komisja d.s. Muzyki Kościelnej zawiadamia, iż dn. 04. 10. 2005 r. (wtorek) w sali konferencyjnej Centrum Charytatywno - Duszpasterskiego przy Kurii Siedleckiej odbędzie się Dzień Skupienia dla P.P. Organistów naszej Diecezji. Spotkanie będzie poświęcone Liturgii Godzin.

Przewidywany jest następujący program:

godz. 9⁰⁰ – Zjazd uczestników, zapisy w recepcji

godz. 9³⁰ – Wykład p. Ireny Chłopkowskiej

godz. 10¹⁵ – Ćwiczenia dotyczące modlitwy Liturgią Godzin

godz. 11¹⁵ – Sprawy bieżące.

godz. 11³⁰ – Przygotowanie mszy św.

godz. 12⁰⁰ – Msza św. w Katedrze.

Po mszy *Koncert Pieśni J. Reinbergera*

godz. 13³⁰ – Spotkanie przy herbacie.

Prosimy o przekazanie zaproszenia P.P. Organistom i Organistkom oraz przypomnienie, że wg zarządzenia Biskupa Siedleckiego z dn. 15. 04. 2003 r. „**Organiści oraz pełniący funkcje organisty mają obowiązek brania udziału w spotkaniach formacyjnych organizowanych przez Komisję d. s. Muzyki Kościelnej.**” (p. 4)

Bardzo proszę, aby J.W. ks. Proboszcz umożliwił p. Organiście wzięcie udziału we wszystkich przewidzianych punktach programu poprzez zwolnienie go w tym dniu z zajęć.

Koszt dnia skupienia 35 PLN.

Ks. Michał Szulik
**Przewodniczący
Diecezjalnej Komisji ds. Muzyki
Kościelnej**

SPIS TREŚCI

Stolica Apostolska

Więź z Chrystusem fundamentem waszego życia i apostołatu - <i>Spotkanie z duchowieństwem diecezji rzymskiej w bazylice św. Jana na Lateranie</i>	321
Głoszenie Ewangelii człowiekowi stałą misją Kościoła – <i>List Benedykta XVI do kard. Jeana-Louisa Taurana</i>	328
Motu Proprio Papieża Benedykta XVI w sprawie bazyliki św. Pawła za Murami i należącego do niej kompleksu eksterytorialnego	331
Prezentacja Kompendium Katechizmu Kościoła Katolickiego	334
Motu Proprio Papieża Benedykta XVI w sprawie zatwierdzenia i publikacji Kompendium Katechizmu Kościoła Katolickiego	336
Kompendium przedstawia wiarę Kościoła w Jezusa Chrystusa – <i>Homilia Ojca Świętego Benedykta XVI – (28 VI)</i>	338
Pro-Memoria - w sprawie przesłań papieskich i błogosławieństw apostołskich	343

Episkopat Polski

Odkrywajmy potrzebę dawania świadectwa i ewangelizacji - <i>Apel o powstrzymanie się od alkoholu w sierpniu 2005</i>	344
Słowo Rady Stałej i Biskupów Diecezjalnych z Jasnej Góry	348
List pasterski Episkopatu Polski na Dzień Papieski – 2005 „ <i>Jan Paweł II – Oregdownik Prawdy</i> ”	352

Biskup Siedlecki

Słowo Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego przed zbliżającymi się wyborami parlamentarnymi	357
List Biskupa Ordynariusza do wiernych na 61. Tydzień Miłosierdzia	361
Zmiany wśród duchowieństwa	363

Komunikaty kurii

Informacja o zebraniu księży dziekanów	367
Informacja o spotkaniu kandydatów do bierzmowania	367
Informacja o spotkaniu formacyjnym księży	368
Informacja o obchodach rocznicy beatyfikacji Wincentego Lewoniuka i 12 Towarzyszy, Męczenników z Pratulina	369
Informacja Dyrektora Caritas Diecezji Siedleckiej o sposobie przeżywania 61. Tygodnia Miłosierdzia	369
Zaproszenie na Dzień Skupienia dla Organistów	371

ISSN 1230-7165

Wydawca: Kuria Diecezjalna Siedlecka
08-100 Siedlce, ul. Piłsudskiego 62
tel. (025) 640-70-56, fax (025) 644-87-44
e-mail: wds@ks.internetdsl.pl
Redaktor Naczelny: Ks. Krzysztof Samsel